

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

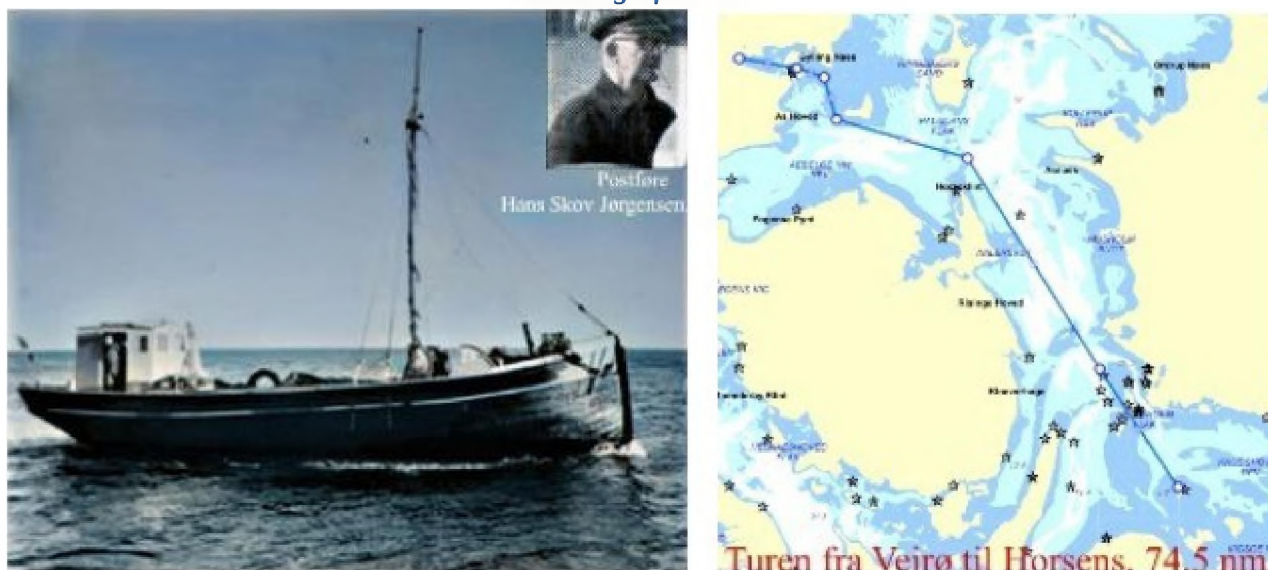
Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Tiden i Stensballe. 1956 til 1962.

Selvbiografi 2. del.

Skipper Hans Skov Jørgensen som sejlede os til Horsens da vi i 1956 flyttede fra Vejrø.

tilbage til nutiden, det var luksus.

Vi kom til Horsens havn sidst på eftermiddagen og der stod Grete og Vagn Hansen og tog imod og inviterede os til Dagnæs og mad hos dem og vi overnattede der og for første gang i 5-6 år kunne vi trykke på en lille knap og så blev der lys og som man bedre kunne se ved en petroleumslamperne på Vejrø.

Dagen efter fik vi losset fik pakket ud og sat på plads og så var det sengetid igen nu i landsbyen Stensballe. Vi trykkede igen på den lille knap og så blev der mørk. Nat nat. Da vi vågnede tog vi vores hus i øjesyn og beskuede omgivelserne. Det viste sig huset var et 2 familiers hus af ældre dato, men i nogenlunde god stand. Der var dog ikke hverken kar eller brusebad, bruseren blev først installeret da huset blev moderniseret til et familie hus. Det varede ca. et års tid, så flyttede familien i den anden ende fra huset. Helmer Olsen overgartner på Stensballegård døde i 1957, ca. et år efter vi var kommet til Stensballe. Far blev spurgt af greven om far ville overtage jobbet som overgartner og det ville far gerne.

En dag lige efter kom greven Hans Ahlefeldt-Laurvig og fortalte han havde tænkt sig at lave huset vi boede i om til et enfamiliehus. Der skulle lægges oliefyr ind og laves badeværelse. Som sagt så gjort, den lokale tømrermester fik arbejdet og ikke længe efter havde vi et dejligt hus. Jeg glemmer at fortælle der lå 3 ens huse med et stort fælles udhus. Disse huse var Stensballegårds, som blev brugt til gårdens ansatte.

Dengang brugte vi ikke vejnavne og postnumre kun navn og Stensballe pr Horsens, resten fandt Arthur Jørgensen, mest kendt som Arthur Post ud af. Vores hus, er ikke helt rigtigt kun det halve i ca. et års tid. Så flyttede den anden ende og hele huset blev moderniseret indvendig og så fik vi det hele, halvdelen var i den ende hvor man ser gavlvinduet. Det blev til Jens Erik og mit værelse.

Stensballegårds 3 huse med 6 lejemål. Vores og nr. 1, 2, og fællesudhuset. Branddammen ligger helt op til hus 1 og vores have. I forsamlingshusets gavlvindue boede Jørgen Kjær. Centralen boede Fin og Karl Skovsbøl.

Hovedbygningen til vores fars arbejdsplads, Stensballegård.

Grev Hans Benedict Ahlefeldt Laurvig.

Greven lufter hans hund i parken. Hunden som jeg ikke husker navnet på var en mellemstor puddel, samme slags som vores hund Permand.

Far | Mand

Greve Hans Benedict Ahlefeldt-Laurvig, til Hjortholm

Født	12 apr. 1883	
Død	7 dec. 1964	
Begravet		
Gift	22 mar. 1906	København-, Sokkelund Herred, Københavns Amt, Danmark ⚭
Far	Christian Johan Frederik Ahlefeldt-Laurvig F20374 Gruppeskema	
Mor	Johanne Ida Birgitte Augusta Wedell-Wedellsborg F20374 Gruppeskema	

Mor | Kvinde

Karine Lucie Sophy Caroline Scavenius

Født	22 aug. 1882	Tjæreby Sogn, Vester Flakkebjerg Herred, Sorø Amt, Danmark ⚭
Død	19 mar. 1958	
Begravet		
Far	Carl Sophus Brønnum Scavenius F4545 Gruppeskema	
Mor	Annie Julie Emely Gustave Thyra de Castonier F4545 Gruppeskema	

Hustruen husker jeg ikke og heller ikke dødsfaldet.

Navn	Dillew Ahlefeldt-Laurvig	
Titel	Greve	
Født	17 jun. 1916	Fodslette Sogn, Langeland Sønder Herred, Svendborg Amt, Danmark
	Adresse: Hjortholm Gods (Fodslettegaard)	
Ejendom	fra 1951 til 1972	Vær Sogn, Vær Herred, Skanderborg Amt, Danmark
	Godsejer	
	Adresse: Stensballegaard Gods	
Far	Greve Hans Benedict Ahlefeldt-Laurvig til Hjortholm, f. 12 apr. 1883, d. 7 dec. 1964 (Alder 81 år)	
Mor	Karinne Lucia Soahy Caroline Scavenius, f. 22 aug. 1882, Tjæreby Sogn, Vester Flakkebjerg Herred, Sorø Amt, Danmark , d. 19 mar. 1968 (Alder 75 år)	
Gift	22 mar. 1906	København- Sjøkkelund Herred, Københavns Amt, Danmark

**Hans Benedict
Ahlefeldt-Laurvig**
til Hjortholm
12/4 1883 † 7/12 1964

Våbenskjoldet.

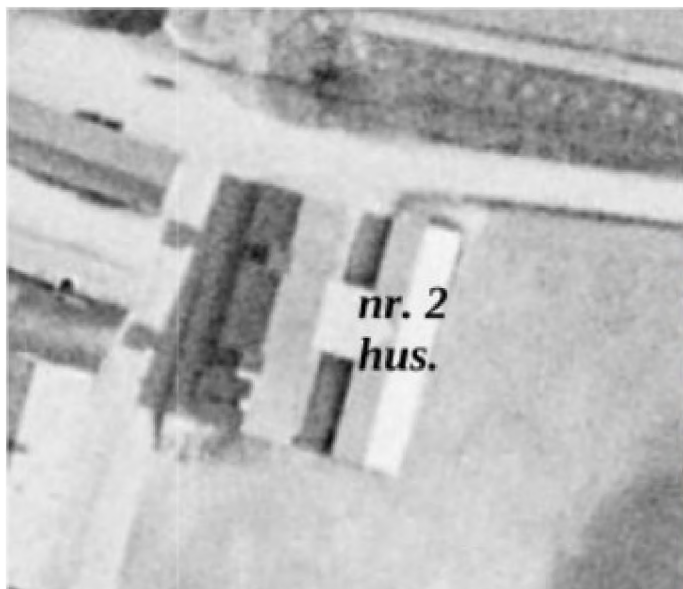

Billedet er fra 1954.

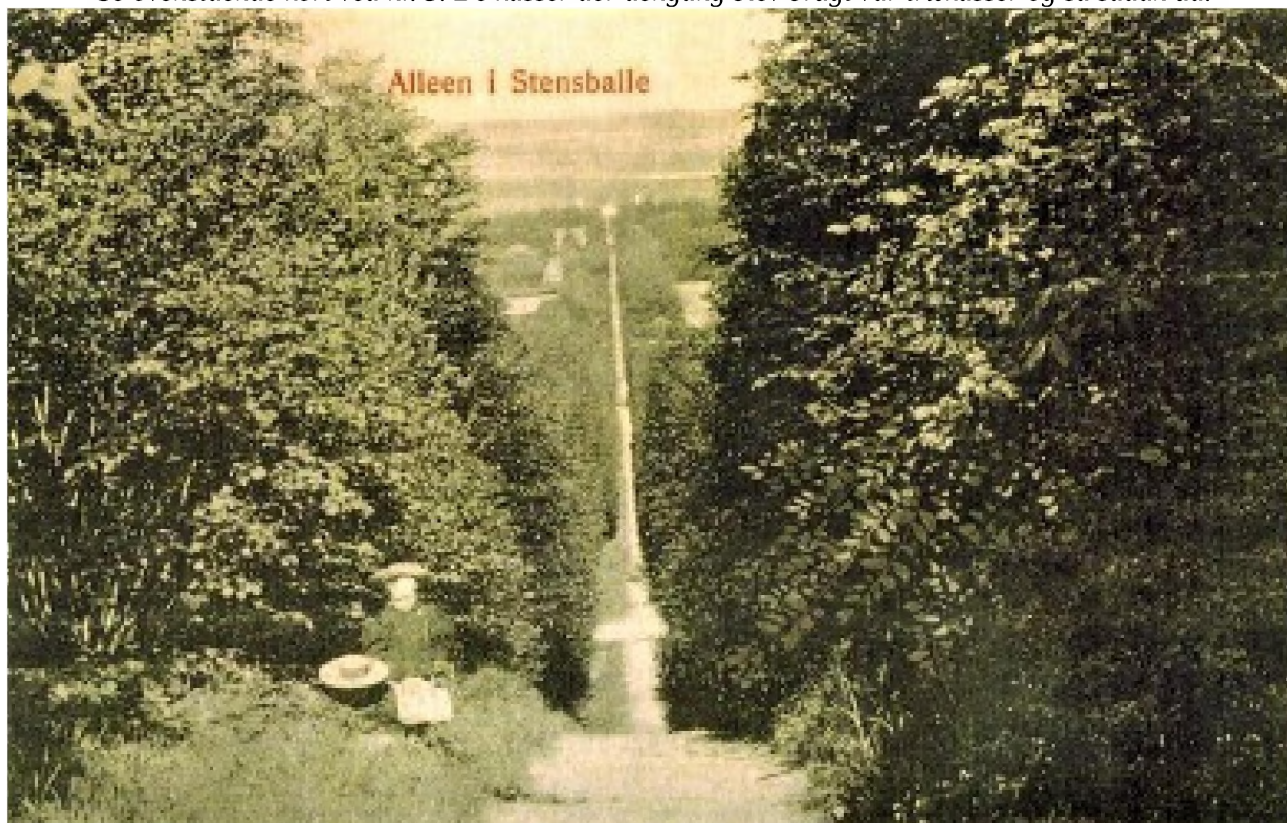
Vores fars ansvarsområder.

1. Hovedbygningen.
2. Vores residens.
3. Alleen til Hovedbygningen.

4. Køkkenhaven med enkelte frugttræer som ikke fandtes i plantagen. Køkkenhaven gjorde slottet næsten selvforsynende.
5. Frugtlageret som bestod af kælder til kølerum, 1. etage kontor, sortering og opbevaring.
Huset th. var et træhus med port i hver ende, til opbevaring af tomme frugtkasser.
6. Frugtplantage med forskellige pærer, blommer og kirsebær.
7. Ingrid Marie, Rød Gråsten, Filippa, Cox Orange, Gråsten.
8. Pigeon også kaldet jule æblet, Belle de Boskoop, Golden Delicious med flere.

Se ovenstående kort ved nr. 5. De kasser der dengang blev brugt var trækasser og så sådan ud.

For enden af alleen skimtes hovedbygningen til Stensballegård. Herfra og til foden af bakken var der 310 meter, i alt til frugthuset var der 920 meter. Derfor var det også kun de "lette" og de stædige damer der bl.a. plukkede pigeonæbler, som blev gemt til jul. Alleen var en af de 2 veje der førte op til Kraghøj plantagen.

Det var flere ting der var halv farlige, det var dem vores forældre havde sagt vi ikke måtte, de farlige var dem de ikke anede vi "legede", så som hoppe på isflager i Horsens fjorden og skyde efter "hinandens hus" (udvalgt til formålet) Vi delte os i 2 hold med hver vores salonriffel og så skiftede vi til at skyde 3 skud på gavlene. Når det ene hold gik i dækning skød det andet hold. Vi stoppede først når vi var ved at blive opdagede af de voksne, eller politiet kom. Så stak vi af som regel hen til Østergårds Frøavl for der var der mange gemmesteder. Vi gemte så salonriflerne et andet sted en os selv, for fandt de os var det uden salonriflerne og så var det ikke os der havde skudt, men så vidt gik det aldrig vi stoppede inden det blev rigtig farligt. Man kan dele vores drengetid op efter vores "legesager".

Først var det alle former for bamser, så kom flisbuerne med ammunition i form af store stoppenåle sat ind i vores pile, svunsere (slangebøsser,) ammunition små krampe, alarmpistol ammunition 6mm. patroner og bearbejdning af alarmpistoler se side 9 og 10. og salonrifler.

En tilfrosset Horsens fjord.

Fast is og flager.

Hvad så når der var vinter hvad fik i så tiden til at gå med Tjaa så hoppede vi fra den ene isflage til den anden. Det gjaldt om at hoppe over på en isflage der kunne bære en så man kunne sætte af på den og komme over til en anden isflage der også kunne bære. Det kunne jo kun foregå når nogen havde brudt isen i stykker og det blev den ude ved sejltredden i fjorden. Måtte i godt for jeres forældre, vi spurgte aldrig om vi måtte, vi fandt det formålsløst at spørge og så havde vi jo ikke fået nej. Faldt i aldrig i og blev våde, jo det skete men vi var altid nogle stykker og vi hjalp altid hinanden op. Hvad sagde jeres forældre når i så kom hjem, man fortalte man havde gledet og faldet i en stor vandpyt og det var jo ikke hver dag vi var ved fjorden. Vi sejlede også på isflager på branddammen men der huggede brød vi selv de flager vi ville sejle på.

Lommepenge ! Det ord kendte vi ikke vi samlede sodavand og ølflasker og solgte dem til købmanden og fik 10 øre for hver flaske og samtidig fiskede vi skød rotter og gravede orm for at tjene til ammunitionen til vores skydevåben.

Rå og stegte ålekabber. Når de steges får de grønne ben.

På de måder fik vi råd til tobak/smøger, ammunition, is og kager, biograf billetter m.m.

Vi gik igennem haverne når vi gik til og fra skole, det tog 2 minutter og alt i byen var bekvemt inden for rækkevidde.

Den modsatte ende af branddammen. Huset oppe over var postens, Artur. Rart at se der er liv i dammen. De 3 andehuse var også nogle Artur havde sat op, men de blev hurtigt sat ud i dammen en dag vi fandt resterne af en and der sikkert var blevet afpølset af en kat.

Apropos ovenstående foto, Pusser (som hed Vagn), Jørgen, Per og Svend deres far, s hus var der en lille skrænt ned til branddammen og Pusser som var en 6-7 år havde en lille 3 hjulet cykel. Når vi havde lidt mønt på lommerne skillingede vi en daler sammen og med den lokkede vi Pusser til at køre på hovedet i branddammen ned af den lilles skrænt. Det var ikke fordi det var farligt, man kunne bunde overalt, men vi syntes det var sjovt.

Noget vi ikke tænkte på dengang var Pusser, Jørgen og Per ingen mor havde. Hun havde forladt dem da Pusser var 3 år gammel, så det var Svend deres far der havde ansvaret for dem. Svend arbejdede i staldene på Stensballegård og gik i byen under det liden flatterende navn rygteren.

Svend passede sit arbejde bedre en han sørgede for hans 3 drenge. Når han tillod sig selv at holde fyraften, var der ingen der kunne klage over det, men Svend skulle forbi Stensballe Kro når han gik hjem og det skete meget tit han lavede et lille pitstop ved fru Hansen på Kroen. Svend sad altid for sig selv og nød et par øl eller 3 og gik så hjem, sådan foregik hans dage. Jeg mindes ikke han nogensinde holdt ferie og dyrene skulle jo fodres og havde muget ud om det var lørdag, søndag eller helligdage. Jeg mindes ikke jeg har set Svend lave mad til drengene, de hjalp hinanden med det kulinariske. Til gengæld kunne de købe alt det de ville hos købmanden, som dengang kun havde fryser til is og ikke til kød og grøntsager. Deres vigtigste køkkenskab var derfor en dåseåbner, deres mad bestod altid af dåsemad og det var der jo ikke mange "ben" i. Så kom der et produkt hos

købmanden der hed Guldkorn og så var kosten Guldkorn morgen, middag og aften. Her var problemet der ingen dybe tallerkener var, men det fandt Pusser ud af at løse, han skyllede en af dåserne der havde indeholdt forloren skildpadde. Mødrene i nabolaget inviterede dem tit på mad og vaskede for dem og det gjorde vores mor også, ret tit endda.

Men det var ikke det eneste problem de havde, for Svend betalte ikke for strøm, det havde de ikke haft i flere år. Lejligheden havde et køkken, 2 "stuer", et soveværelse og et toilet uden bruser, men en lille vask. Lejligheden blev/kunne opvarmes af komfuret i køkkenet og "2 kaminer" hvor- for citationstegn, jo fordi der var 2 kakkelovne, men den ene lå vores ry- gesager gemt. Vi måtte jo ikke ryge hjemme, med det var Svend ligeglads med. Ham stolede vi på, han sladrede ikke. Per blev konfirmeret som den første af de 3 drenge og ikke længe efter var han væk, ingen anede hvor han var. En dag fik Jørgen og Pusser et postkort fra Sydamerika, Per var taget ud og sejle. Hvordan han har fået sin søfartsbog som 15 årig ved jeg ikke. Rygterne gik på han havde opsøgt sin mor og hun havde sørget for søfartsbogen.

Skønt de dårlige forhold drengene havde under deres opvækst er det dej- ligt som voksen at kunne fortælle Pusser (den yngste) blev vognmand med eger firma. Jørgen (den mellemste) blev gartner og ansat ved Horsens Kommune. Per (den ældste) blev tolder og sluttede af med en stor stilling i etaten. Hvordan det yderligere er gået familien ved jeg desværre ikke. Vi gik som regel altid og puslede med et eller andet på den forkerte side af det der var tilladt Når vi fik fat i en alarmpistol fik vi smeden Johan til at bore løbet ud og svejse røggas hullet til. Når det var gjort skulle den prøve skydes, for hvis den var blevet skæv boret op, kunne løbet sprænge og det var jo ikke så godt. Dem brugte vi bla. til at skyde rotter med om aftenen inde i Stensballegårds svinestalde, der var flere rotter en der var svin. En aften aflivede vi 135 rotter. Vi huggede halerne af og bundede dem og fik 10 øre for hver hale af den unge greve, nærigrøv.

Udboret og afprøvet. 1 skuds revolver og det eneste levende vi skød efter for at ramme var "fyre" som den her.

Smeċjen med lageret tv.

Johan ved essen i en lidt ældre udgave.

Rotterne skød vi eller slog dem ihjel med koste, skovle eller hvad vi kunne få fat i. Betalingen købte vi kager for hos bageren, pengene skulle jo helst blive i byen. En der hed Bjarne Knudsen havde vi en (1) gang lokket med på rottejagt. Først ville han ikke men så sagde vi han kun skulle tænde for lyset når "ordren" Klar kom.

Klar blev der råbt og så tændte Bjarne lyset. Så lød der høje skrig og vi gik hen til Bjarne. Han skreg fordi en rotte havde valgt hans indvendige bukseben for at komme væk. Han lå og holdt stramt om hans lår oppe ved hans lysken. Vi måtte jo hjælpe ham, men rotten ville ikke ud frivilligt og trække bukserne af ham turde vi ikke, tænk hvis den bed ham der oppe for dengang var der jo ikke så meget at bide af. Vi klemte den så ihjel inde i hans bukser og så fiskede vi den ud. Vi havde glemt at fortælle ham vi andre altid bandt vores bukseben til med snor. Det var så sidste gang han vil- le med på rottejagt. Vi fandt også på at slukke gadebelysningen i byen. Det var altid omkring december, for da kunne vi købe 10 øres kinesere hos Bruno cykelhandler/ mekaniker. Vi fik så fat i små tomme konservesdåser. Dem satte vi neden under gadebelysningen med en tændt kineser under. På en god aften kunne vi få en 2-3 stykker. Da Pusser (Vagn) blev fanget, da Hr. Skriver tog ham i et godt skud, som slukkede lyset i den gadelampe der var uden for hans hus. Pusser blev "mishandlet" trukket i øret og fik en ørefigen. Det hørte vi, hans venner og næste aften fandt vi et "brugt" stort juletræ godt med sne på. Det pressede vi forsigtigt ind på Hr. Skrivers hoveddør og ringede på og stak a. Ja ja hvad har man venner til.

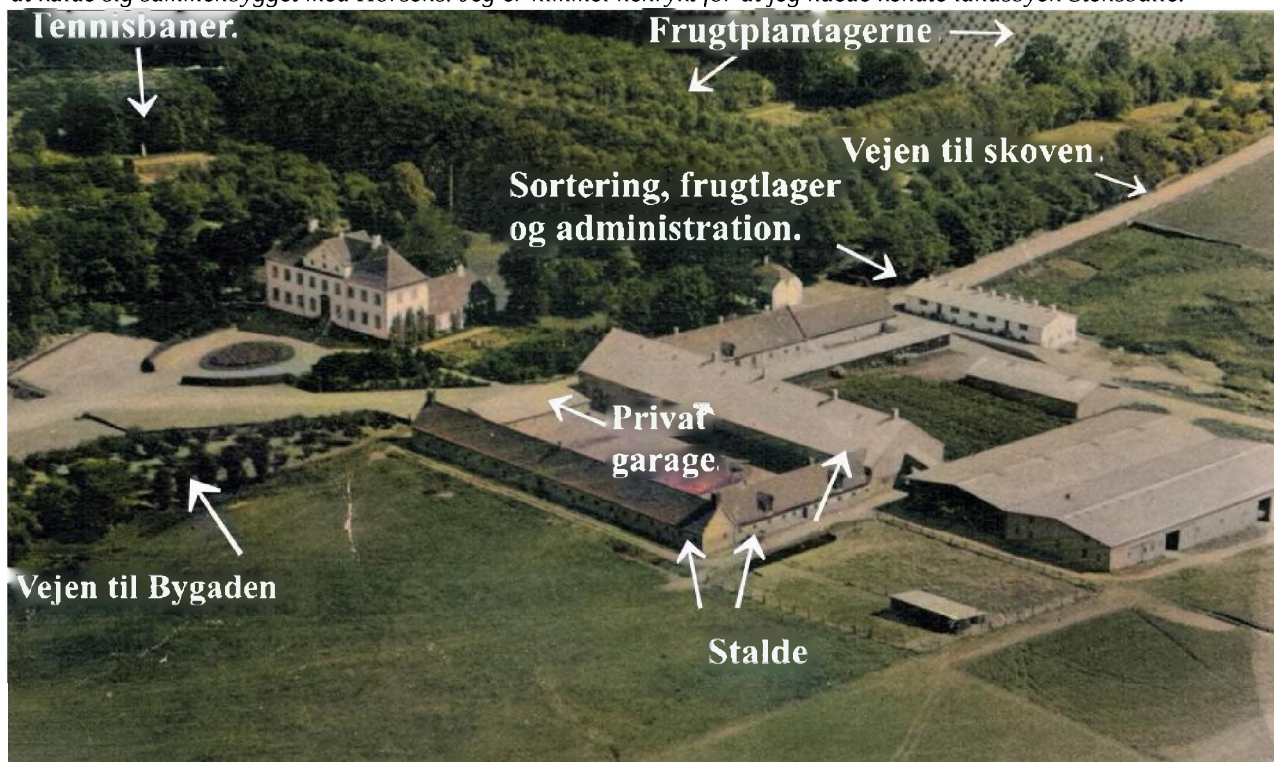

Oversigt over landsbyen Stensballe, som lå 5 km. øst for Horsens. Anno 1954.

1. Stensballegård, ved grev Hans Benedict Ahlefeldt-Laurvig. 2. Alleen til Slottet. 3. Urtehaven til Stensballegård. 4. Stensballe Kro. (Krokodillen) ved Fru Hansen. 5. Købmanden, Hans Chr. Rasmussen. 6. Smeden, Johan Høj. 7. Centralen, enke- frue Viola Skovsbøl. 8. Forsamlingshuset. Hr. og Fru Kær. 9. Vores hus. 10. Branddammen. 11. Svend Thomasens rygteren Pussers fars hus. 12. Min skole. 13. Jens Eriks skole. 14. Bageren. 15. Brugsen. 16. Slagter Møldrup. 17. Mælkemanden. Villy Andersen. 18. Cykelsmeden. Bruno 19. Postkontoret. Hr og fru Høvert.

Sådan ser området i Stensballe ud i 2018, og det er så hvad der er sket af forandringer siden 1954, der i dag er vokset sammen med Horsens. Østergårds Frøavl, posthuset, cykelhandleren, Mælkemanden, Slagteren, Brugsen. Bageren. Købmanden. Stensballe Kro. Smeden. Centralen er væk. Avlsgården Stensballegård og skovbrug er lavet om til golfbane og så har Stensballe fået et supermarked og "lov" til at kalde sig sammenbygget med Horsens. Jeg er himmel henrykt for at jeg nåede kendte landsbyen Stensballe.

Oversigtskort og enkelte forklaringer.

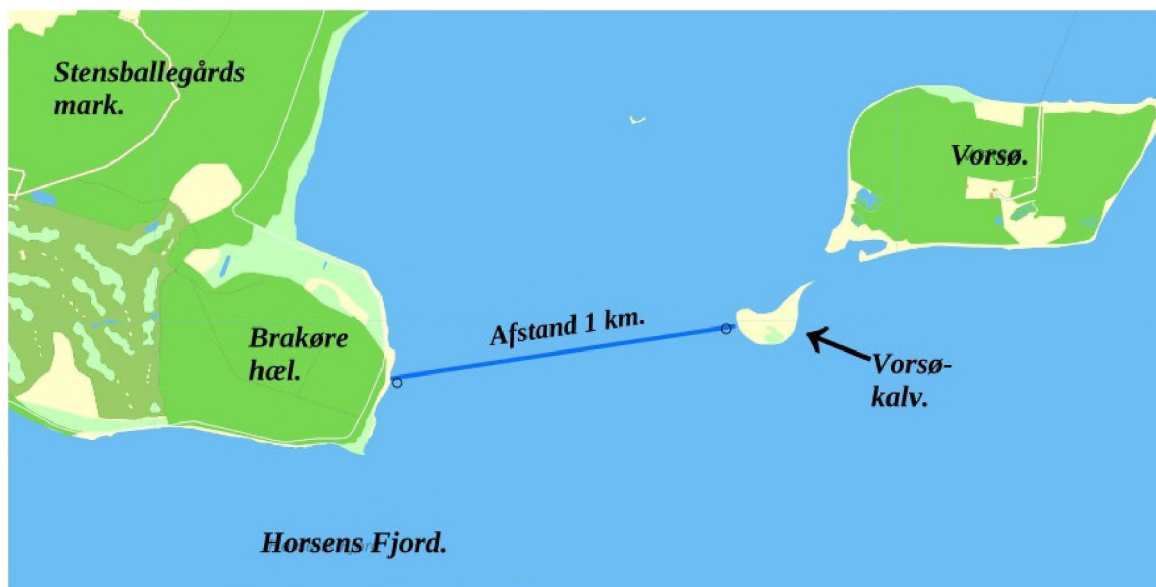
Vores far blev ansat som frugtgartner ved greve Hans Benedikt Ahlefeldt-Laurvig. Den gamle greve som vi kaldte ham. Og hvorfor vi kaldte ham det, var fordi hans søn greve Ditlev, som boede i den højre fløj af hovedbygningen havde fordelt arbejdet mellem sig,

Ditlev styrede landbrugsafdelingen og faderen frugtplantagen og Stensballe skov. Ditlev forsøgte flere gange at blande sig i fars arbejde og så kunne far jo ikke nå det arbejde den gamle greve ville havde udført. Så måtte far jo forklare ham tingenes tilstand så blev den "gamle" sur og så fik den unge greve af grovfilen. Jeg mener det skete et par gange og så var det overstået.

Da far blev ansat var det under overgartner, (ja sådan hed det), Helmer Olsen. Til Stensballegård hørte der en stor urtehave der gjorde de var næsten selvforsynende og den skulle far stå for. Det var han ikke helt tilfreds med, men efter få år døde Helmer Olsen og far blev udnævnt til overgartner. Som jeg husker det blev urtehaven langsomt udfaset og til sidst var det "kun" frugtplantagen far beskæftigede sig med.

Overgartner Mads Olsen. Historien fortæller Mads blev ansat i 1907, men det passer ikke helt overens med køb af Stensballegård. Den blev købt af Hans Benedikt greve Ahlefeldt-Laurvig i 1908. Forklaringen kan være Greven overtog Olsen fra tidligere ejer.

Horsens fjord med et par småøer samt en kalv.

Det var noget af en omvæltning at komme fra en lille ø uden el træk og slip og kun med en købmand, ca. 1 times sejlads væk. I Stensballe havde vi næsten alt og både en Brugs og købmand en 2-3 minutters gang væk .

Når vi lejede ude i Brakøre skoven byggede huler og red "på heste" der var køer, de kunne godt bruges i en snæver vending når nu der ingen heste var. Vi legede så cowboys og indianere røg fredspibe (dem vi lavede i sløjt når lære Elmer (hønse Frits) ikke så det. Tobakken købte Pusser ved købmanden for de penge vi tjente ved at skyde rotter, samle regnorm til aflivning af mosegrise også kaldes mulvarper, samt fange fisk som vi solgte, var der flere penge købte vi kager og tog med i skoven. Var det godt vejr og sommer gik vi over til Vorsø Kalv der var en km. over og kun nogle få meter vor vi måtte svømme. Vi havde altid vores "våben" med i skoven flisbuer og slangebøsser for det skete vi mødte en fugl så lavede vi bål tog brystet af og stegte det på bålet. En gudespise for smådjævle.

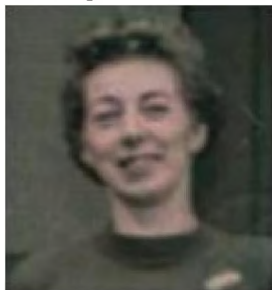

Min fars og "min" tobak.

Lærer **Frits Elmer** (Hønse Frits) **Karen Jacobsen** 1935-2021. **Anders Vinther Jacobsen**. Lære, 1. lære og senere skoleinspektør på Stensballe Skole november. 1950 til 1988.

Valborg Kristine Hald (født Due), 1914 – 1998.

Det var de faste lærerekræfter og det var yderst sjældent vi havde vikar.. Når det var galt lånte vi en lærerinde fra skolen Jens Erik gik på, hun hed fru Hald. I sløjt timerne lavede vi piber, det krævede ikke andet end en klods en tynd tør bambuspind og at "høns Frits" ikke så det. Så borede vi et stort hul i klodsen, det var pibehovedet. Dernæst borede vi et mindre hul til bambuspinden, som var pibespidsen. En dag havde vi lavet 2 piber men vi havde ingen tobak og bladene på tjørnehækkene var for friske til at ryge. Jeg løb så i et frikvarter hen til købmanden og

bad om en pakke tobak til min far, så hen på skolen igen og ned på vores toiletter, som lå i en lille bygning for sig selv ude i gården og så fik vi tændt op i piberne og blev ret så svimle. Om aftenen til aftensmaden sagde min far om jeg havde den pakke tobak jeg havde købt til ham. Jeg har ikke købt tobak til dig svarede jeg. Nå købmanden sagde ellers du næsten lige havde købt en pakke, men så må jeg jo hen til ham i morgen og snakke med ham om det. Ubs ubs, det var jo ikke så godt og så måtte jeg gå til bekendelse. Det gav en stor skideballe og belæring om, at det på en måde var at stjæle og det gjorde man overhovedet ikke.

Vores skoler lå også tæt på, for når vi gik den lige vej, dvs. tværs gennem folks haver havde jeg 150 meter og Jens Erik havde kun 130 meter. Vi handlede hos Købmanden og ikke i Brugsen Købmanden lå også tættest på os. Dengang købte man på regning og det man købte betalte man til den første i måneden. I skolen havde vi 2 timer sløjt om ugen. Vores sløjdlærer hed Frits Elmer, en lære som de fleste godt kunne li, men vi drillede ham når lejlighederne bød sig. Han havde også et øgenavn som var høns Frits. Navnet kom af han holdt høns i hans have, som lå ½ minuts gang fra skolen.

Købmand Chr. Rasmussen og en kunde.

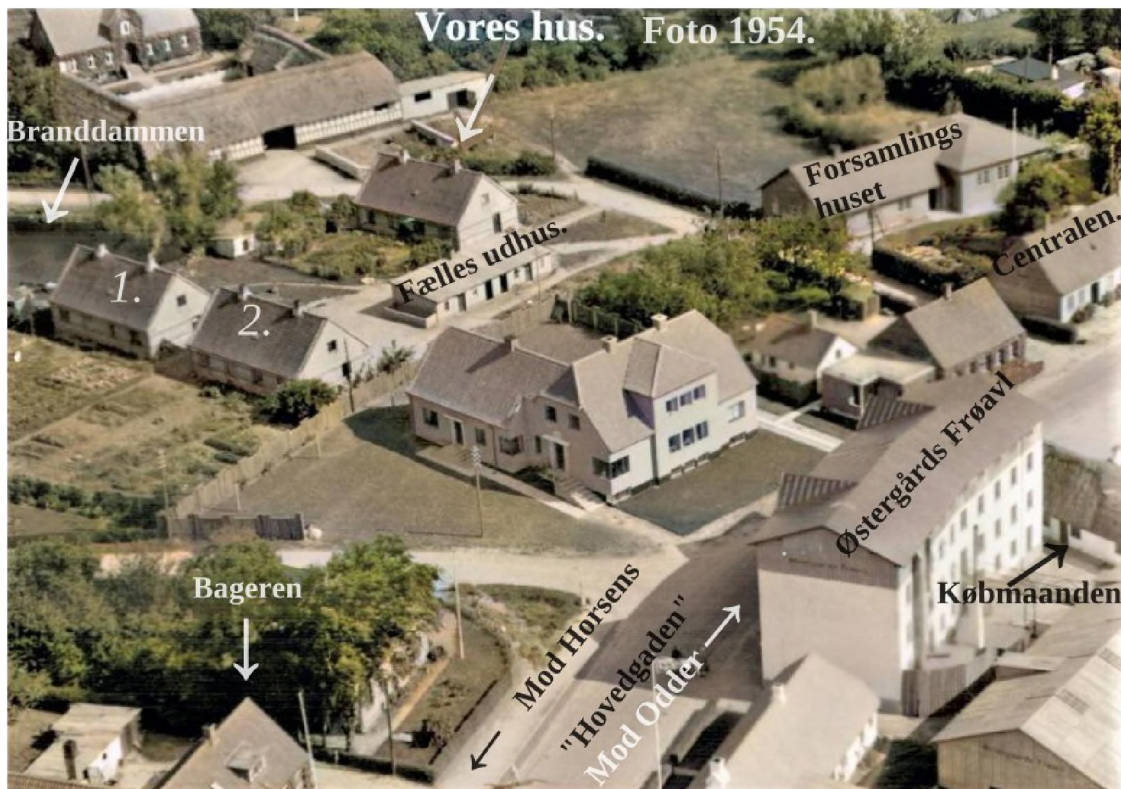

Kommisen som jeg ikke husker navnet på og en kunde.

Udstillingsskabet tv. vækker minder. Her stod små nipsting og mange af de penge vi tjente ved at grave orm og fange fisk for blev brugt til at købe små ting til vores mor. Vi fik tingene pakket flot ind med sløjfe på. Så blev mor så glad og det var dejligt at se hende glad. Vi handlede udelukkende med købmanden og ikke med Brugsen. PS.: Det var længe før regnemaskiner og mobilene tid. Vi fik skrevet på regning og far betalte så hver den 1. i måneden.

Bageren i Stensballe var berømt for hans kanelsnegle. Om søndagen kom folk langvejs fra for at købe dem. Det var også her jeg brugte den daler jeg havde "lånt" fra min mors husholdningspung.

Vores hus set fra en anden vinkel. Vinduet i gavlen var Jens Eriks og mit værelse. Dengang havde vi rådighed over halvdelen af huset, baghaven, forhaven og en 4. del af det store udhus. Desværre kan jeg ikke huske vores naboers navne. Branddammen ses lige tv. for vores hus. Billedet er fra 1954.

Vores hus var et lidt gammelt hus der lå i en klynge med 3 huse og fælles udhus og var tilhørende Stensballegård, der hvor far havde fået arbejde. Husene var 2 familiers huse og lejlighederne var ganske små, men der var elektrisk lys, indlagt vand, et rigtigt wc og købmand, slagter mælkehandler og meget mere lige om hjørnet! Vi fik indrettet os og livet på fastlandet begyndte. Lidt om vejnavnet Agervej. Den sydlige del af vejen hed i gl. dage "æ Vestergåed". gaden var oprindeligt forbindelsesvejen mellem Stensballegård og Vær kirke.

I dag er Stensballe ikke en landsby, men en bydel i Horsens.

Jens Erik og jeg har stort tilhørsforhold til Vær Kirken. I præstegården gik vi til præst (det hed det dengang) og efterfølgende blev vi konfirmeret. I 1984 begravede vi vores mor og i år 2000 vores far på Vær Kirkegård.

Til sammenligning. Kortet er fra 2022.

Hovedgaden som den så ud i 1956, da vi kom til Stensballe.

Ved anlæg af Oddervejen i 1970, uden om Stensballe blev vejens føring og navn ændret. Vi brugte ikke de vejnavne på pakker og breve. På forsendelser til eksempelvis os, stod

der kun vores navne og Stensballe pr. Horsens og posten kom altid frem, men dengang hed det heller ikke Post Danmark. :-) Vi handlede hos købmanden og ikke i Brugsen. Hvorfor kan jeg i grunden ikke huske, men jeg mener at far ikke brød sig om uddeleren og at købmanden lå tættere på os og hos købmanden kunne vi hente varerne, der blev skrevet ned i en lille bog og når måneden var omme betalte far. Det var jo noget af en omvæltning, fra det ene øjeblik til det andet, at have alt igen. Købmand, Brugsforening, mælkeemand, slagter, bager og smed, cykelsmed og ud over det en fiskemand der kørte til husstandene og solgte fisk og en der kom og solgte hvidtøl på 5 ltr. dunke, komme i biografen i Horsens og en dame, der kom rundt i sognet og samlede penge ind til "Julens Glæde", en gang om ugen. Det var en frivillig opsparing som blev udbetalt i december. En fabrik der hed Østergårds Frøavl og Stensballe Kro. Alt dette lå i Stensballe, en lille landsby ca. 5 km. fra Horsens, på landevejen til Odder. På grund af lidt manglende skolekundskaber valgte mine forældre at jeg skulle starte i 3. klasse i Stensballe skole. Jens Erik skulle begynde skolen, så det var 1. klasse for ham. Vi gik ikke i den samme skole for jeg skulle begynde i den gamle skole som lå lige ved siden af den nye. Min klasselærer var Anders Vinther Jacobsen, som var 1. lærer på skolen. Den anden lærer jeg havde var Frits Elmer, han blev kaldt "høns Frits" blandt eleverne og det var fordi han i hans have holdt mange høns.

Min 1. lære Anders Vinther Jacobsen.

Mig, 11 år.

Min klasselære Frits Elmer.

. Billederne af mine 2 lærer er taget fra en gymnastik opvisning, ca. 1958 – 59.

Ind imellem havde jeg også Fru Hald. Den første tid gik godt, men da nyhedsinteressen om hvor jeg kom fra havde lagt sig, begyndte der en anden tid. Man kendte ikke ord som mobning, men det var lige hvad der skete. En af de ældre elever i skolen, Helmuth, var begyndt på at drille mig og når jeg blev sur på ham og sagde noget til ham, fik jeg tæv og det værste var at han fik nogle af de andre med. Når jeg gik hjem fra skole, lå de på lur og så fik jeg bank. Dette stod på længe og jeg fortalte om det til mine forældre, men de kunne jo ikke gøre andet en tale med skolen om det. Skolen kunne heller ikke gøre andet en at henstille til de store elever og deres forældre, men da det skete uden for skolen og uden for skoletid, hjalp det ikke. En dag jeg havde fået fri gik jeg ned på sportspladsen for at

spille fodbold med et par andre drenge, så kom Helmut og råbte jeg skulle komme hen til ham. Det ville jeg jo ikke og så løb han efter mig. Jeg kunne ikke løbe fra ham og lige før han fangede mig smed jeg mig ned så han faldt over mig og så gik jeg amok, jeg stak ham et blå øje og blev ved med at slå til de andre hev mig væk, Helmut luskede væk og så var mobningen overstået og han generede mig ikke siden. Ellers var skolegangen noget anderledes en på Vejrø for her skulle man lære noget. Lærer Jacobsen var en autoritet og der var altid ro i klassen når vi havde ham, ham turde vi ikke drille. Derimod var ”hønse Frits” en vi godt turde drille, så det gjorde vi. Nu mobningen var overstået, begyndte vi at holde sammen og siden var der ingen problemer. Jeg husker engang vi skulle have hønse Frits i 1. time og vi knægte lavede ballade inde i klassen lige før han kom, RO råbte han men Søren Møldrup fortsatte med balladen. Kom herop sagde hønse Frits, Søren gik op og fik en på hovedet, kan du ikke slå hårdere spurgte han. Nu kan du gå uden for døren og stå der til jeg henter dig sagde hønse Frits.

Bror og søster Erik og Conny Daugård.
(Beklager kvaliteten.)

Søren gik ud, men nu havde Conny Daugård taget mod til sig og lagde hendes ben demonstrativt op på boret, Frits kiggede ned på hende, Conny næste gang du lægger benene op på bordet kan du så ikke tage rene trusser på. Jeg behøver vel ikke fortælle at hendes ben kom ned hvor de hørte til, med det samme og hun lagde aldrig mere benene op på bordet. Frits var nu en god lærer og inderst inde havde vi alle respekt for ham. I hans fritid spillede han sammen med Nat King Cole og det var vi jo lidt stolte af, dengang var de kendt over alt i landet. Hvad der senere hændte med hans musik ved jeg ikke.

Min skole og Jens Eriks med stenen og sløjdløkalerne nederst, hvor vi lavede piber. Genforeningsstenen står foran den nye skole dækket af træet i midten.

I ufred tabt ved troskab vundet ved modersmålet med os forbundet. Genforeningen 1920.

Fra starten stod stenen foran min skole (den gamle skole) Man da den nye skole stod færdig flyttede man den hen foran den.

Stensballe og omegn 1954. (Zoom ind for at se enkelthederne.)

Stensballe og område 2020. (Zoom ind for at se enkelthederne.)

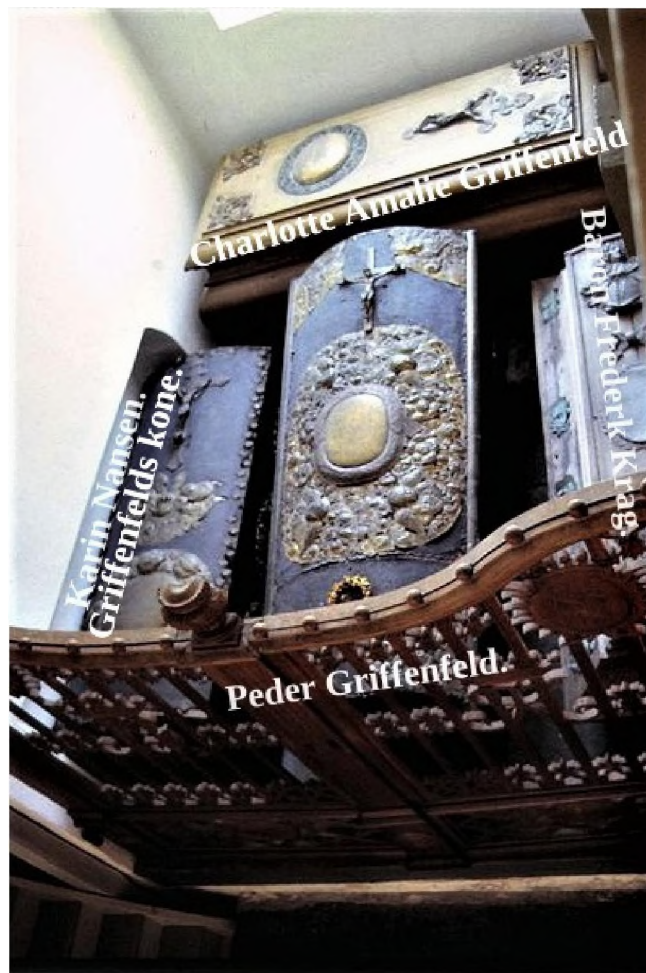
Den gamle del af landsbyen Stensballe, omfattende Bygaden, Agervej (der i gl. dage hed Vestergade og var kirkevej til Vær), Tværvej (der i gl. dage hed Møllegade, her lå møllen), Fortevej (vejen til markerne) og Spægbo-gade, lader sig historisk føre tilbage til 17 fæstegårde, der i 1700- og 1800 tallet hørte under Stensballegaard. Nævnte hovedgård havde også fæste-gårde i Blirup, Haldrup, Værholm, Tvingstrup samt på Vorsø og Endelave. Derudover hørte kirkerne i Vær og Nebel (nu flyttet til Serridslev) også under

Stensballegaard. Hver fæstegård havde et antal markstrimler af landsbyens marker, hver samlet på 4 tønder hartkorn (ca. 11 ha), så man havde samme dyrknings- muligheder, og man dyrkede markerne i fællesskab. Derudover havde hver gård en større havelod ved gården. Gårdene og Stensballegaard udgjorde samlet en landsby, hvortil man kom ved at sejle over Sundet mellem fjorden og Nørrestrand eller med hestevogn at tage vejen fra Horsens til Hammersholm videre over Nebel og Vær og ned til Stensballe. En lang vej. Her kom man kun, når man havde et ærinde. I afgift for fæstet måtte bønderne betale dels en pengeafgift til Stensballegaard, dels udføre hoveriarbejde på godset. Omfanget af arbejdet fandtes nedskrevet i en kontrakt, der angav, hvor mange gangdage (dage for 1 karl til arbejde i skov, mark etc.) og spanddage (dage for 1 karls arbejde med egne 2 heste i mark, kørsel etc.). Forvalteren på Stensballegaard og bøndernes oldermann aftalte det praktiske vedr. mødedage og arbejde, og her bestemte forvalteren det meste.

En fæstegård kunne arves af søn eller datter, og enken kunne fortsætte gårdens drift, hvis hun indgik ægteskab med en dygtig karl ellers ikke. Det var barske krav til at være fæstebonde, og man var fuldstændig afhængig af landsbyens fællesskab.. Det ansatte bl.a. byens smed (og dyrlæge) til hestebeslag og vedligeholdelse af redskaber og, vogne. Bønderne medvirkede ved udførelse smedearbejdet efter bedste evne.

Vær Kirke, mors og fars grav.

Vær Kirke , Griffenfelds Kapel.

Gravkapellet i tårnrummet benævnes i dag som Griffenfelds Kapel. Det blev utvivlsomt indrettet af Frederik Krag omkring år 1700 som hvilested for familien.

Herskabsstolen

Griffenfelds

Døbefont

Skrifttavlen (citat

Ejeren af Stensballegaard baron Frederik Krag (1655-1728), gift med Griffenfelds datter Charlotte Amalie Griffenfeld (1672-1702), lod sine bønder oplære i havebrug af sine tyske herregårdsgartnere for derved at drøje på de barske forhold. Viden om havebrug var på den tid fuldstændig ukendt for landbruget. Baron Krag og Charlotte Amalie hen hviler i kister i det åbne kapel i Vær kirke. I kirkens våbenhus findes opsat en mindetavle for herregårdsgartnerne Otto Frederichsen Winther (død 1809) og hans far Friedrich Jespersen Winther (død 1785).

Udsmykninger i Vær Kirke.

Korbue og alterparti

Prædikestol

Epitafium på skibets
nordværn

Kisterne i Krag's åbne
nærvinkel med nitter

Ved hjælp af den nye viden kom der hegn omkring haverne for læ og beskyttelse mod dyr, der åd eller beskadigede planterne. Via forældning ved udvælgelse gennem mange år skabtes urter, kål, bær og frugt. Kendt blev således "baronæbler", "citronæbler" og "junkerpærer". Bønderne skulle iflg. hoveriforpligtelsen have heste, endda flere end markernes drift krævede. Derfor kørte de til Horsens, Nr. Snede, Vejle, Århus og Viborg, hvor de solgte deres haveprodukter. De blev kendt som "persillekræmmerne fra Vær sogn" og Vær sogn blev kendt som "det jyske Amagerland". Handlen gav penge og kontakter. Nye ideer opstod. Man ansatte medhjælpere til at udføre hoveriarbejdet. Man kastede sig over dyrkning af hørplanter. Det er en vanskelig afgrøde, der krævede stort arbejde og viden, idet den skal gennem særdeles mange processer, før den foreligger som hørgarn. Der kræves bl.a. brådhus til døgn-tørring af planterne efter henliggen i våde grøfter for rødding (gæring). Heraf stammer det lokale vejnavn: Brådhusvej. Garnspindingen krævede oplæring fra barns ben. Hørdyrkningen gav arbejde til væverier og arbejde for rokkedrejere med fremstilling og reparation af spinderokke. En hel industri. Hoveriet blev afskaffet ved Stensballegaard i 1852. I øvrigt et af de sidste steder i landet. Man var uenig om prisen, Stensballegaard ville have den op, bønderne ned, der måtte mægling til. Den 2. marts 1853 var alle underskrifter på papiret godt man ikke levede dengang. I 1955 havde vi det godt, selv uden tv. Herregården var i slægten Krag's besiddelse indtil 1928, hvor lensgrevinde Helle Krag-Juel-Vind-Frijs til grevskabet Frijsenborg solgte til godsejer Axel Høyer, som allerede samme år solgte gården til greve Hans Benedikt Ahlefeldt-Laurvig. Denne overdrog i 1951 Stensballegaard til sin yngste søn, greve Ditlev Ahlefeldt-Laurvig.

Hans Benedikt Ahlefeldt-Laurvig Våbenskjold.
Vores fars arbejdsgiver som han holdt meget af.

*Greve Hans Benedict Ahlefeldt-Laurvig, f. 12 apr.1883.d.7 dec.1964 (Alder 81 år)
hustru Karine Lucie Sophy Caroline Scavenius død den 19. marts 1958.*

Overgartner på Stensballegård, Mads Olsen. Billedet af Stensballegård fra ca. 1940. Mads Olsen døde i slutningen af 1959 og far overtog så hans job.

Sådan så Stensballe ud da vi kom i 1956. Øverst th. ses Østergårds Frøavl, I baggrunden Horsens jorden. Læg mærke til branddammen i midten lidt th. Huset over branddammen lidt th. boede Pusser. Tv. for ligger vores udhus og skjult af træer vores hus.

Vores far var som sagt ansat under den gamle greve, som i 1951 havde delt Stensballegård op mellem sin søn grev Ditlev og ham selv, hvor den gamle greve beholdt frugtplantagen, skoven og den store køkkenhave, der bevirkede at "slottet" var selvforsynet med alt frugt og grønt. Ud over min far, var der overgartner Mads Olsen og 2 mand mere, som jeg ikke husker navnene på, måske hed den ene Knud? I de år far var ansat fik min bror og jeg julegaver af den gamle greve og når vi mødte ham var han altid flink og rar, jeg huske ham for hans venlighed og retfærdighed. Mads Olsen blev syg og døde, jeg tror det var i 1957 eller 58 og så overtog far hans job. Det betød en del møder med andre frugtavlere og frugtavlereforeningen og en del regnskab og optællinger, samt et samarbejde med skovfoged Theodor Hansen som ledede Stensballe skov for den gamle greve. Det blev til et godt samarbejde for skov og plantage, for arbejdet med frugten var om sommer efterår og arbejde i skoven var typisk om vinteren og i spidsbelastede perioder "lånte" de mandetimer hos hinanden. Samarbejdet førte også til et godt venskab hvor alle i vores familier blev venner. Far var en værre "slavepisker", for nu var vi blevet så gamle at vi skulle hjælpe med i frugtplantagen.

Mor får sig lige et velfortjent hvil. 1956.

Det hed sig, først skolen, så lektielæsning og så 2 timer i plantagen, hvor vi skulle samle de æbler der var faldet ned op til mosteriet og når træerne skulle beskæres, skulle vi samle grene op. I dag kan jeg godt se han ikke var slavepisker, han gjorde det, for at lære os at ting ikke kommer af sig selv, for vi fik også penge for at gøre det, ikke ret mange men det var nu ok. I en alder af ca. 40 år blev mor syg. Det startede som influenza og så fik hun ondt i leddene i hænderne og efter et stykke tid begyndte de at blive krumme. Mor havde fået en svær leddegigt som bl.a. bevirkede hun tit ikke engang kunne vride klude uden det gjorde frygtelig ondt. Dengang var det småt med virksom medicin mod sygdommen. I et forsøg på mor kunne få det bedre, kom hun på et gigtsanatorium i Gråsten. Det hjalp ikke meget og det var trist at se mor mere og mere bukkede under for leddegigten. Endag kom vores læge og fortalte der var kommet et nyt præparat mod leddegigt. Det var nogle små orange piller. Jeg kan huske jeg syntes de så giftige ud. Efter nogle år blev de pga. bivirkninger også fjernet, de ødelagde mors lever og det skulle senere vise sig katastrofalt for mor. Vores hus blev lavet om fra et 2. families hus til et families hus og vi fik

centralvarme, bad, køleskab og elkomfur. På grund af avancementet fik far også en større løn og sammen med salg af antikviteter, som gik strygende blev der hen af vejen råd til bil, Electrolux støvsuger og mor fik et klaver som hun længe havde ønsket sig.

Jens Erik med sin søde lille mis. Kan det passe det var den du lå og sov på, så den død af det.

Jeg nævnt mor havde fået leddegigt og det bevirkede hun ikke mere kunne arbejde i plantagen og det var hun ked af, men nu havde hun fået et klaver og så tænkte hun at hun lige så godt kunne udnytte det, mest som socialt samvær tror jeg. Hun begyndte at undervise i klaverspil som dog ikke var forenelig med leddegigten. Mor var en dygtig klaverspiller hun havde i hendes unge år lært alle noder og dermed kunne hun så undervise. Det gjorde hun i mange år og den sidste "elev" var Mette Stokholm, vores nabos datter på Husoddevej. Mette var ikke en hvem som helst, hun var far og mors øjesten som tit som lille blev passet af mor og far og her er et foto af hende fra mors 70 års fødselsdag, hvor hun har fået en smuk antik kjole på. Hendes mor og far hedder Ellen og Henry Stokholm.

*Mette Stockholm d. 23.10.1983, på mors 70 års fødselsdag.
Er hun ikke smuk.*

Kjolen lå i et antikt skaber far havde købt på loftet på en gammel gård. Kjolen var dengang ca. 100 år gammel og efter meget lidt omsyning passede den Mette perfekt. Fotoet er taget i vores stue ved vores mors 70 års fødselsdag. Mette havde haft sin gang hos os, allerede før hun kunne gå og vores forældre passede hende hver gang Ellen og Henry, hendes forældre skulle noget og det var de meget glade for. I nogle år havde mor undervist i klaverspil og da Mette blev gammel nok fik hun undervisning af mor, Mette blev god til det.

Da vores kusine Hanne var kommet ud af skolen fik hun job hos den gamle greve i huset og var der et år. Derefter fik hendes søster Anette jobbet og var der også et år og de var begge glade for at være der og det var vi også. Greve Hans Benedikt Ahlefeldt-Laurvig blev født den 12.4.1883 og dør d. 7.12.1964, 81 år gammel.

Ved Greve Hans Benedict Ahlefeldt-Laurvig bisættelse. Ud over far og mor deltog også vores kusine Hanne. Selv om billedet ikke kvalitetsmæssigt er godt fortæller det tydeligt det ikke var glæden der trykkede.

Efter den gamle greve var død kom greve Ditlev, den unge greve som vi kaldte ham til far og ville have ham til at fortsætte i plantagen. Far havde jo gennem flere år stået for driften og havde et stort knowhow, med hensyn til drift og salg af frugt. Problemet var at de tidligere havde været på kant. Far var jo ansat af den gamle greve og skulle selvfølgelig tage mod ordre fra ham, men der havde været episoder, hvor far havde været nød til at gå til den gamle greve og spørge om det var ham eller den unge greve han skulle modtage ordre fra, hvortil den gamle greve havde sagt, at det var ham og han fanden pine mig nok skulle fortælle Ditlev at han skulle passe sig selv og hans landbrug. Derfor var far ikke "forelsket" i Ditlev og de kunne da heller ikke blive enige. Far sagde op og da det var Stensballegaard,s hus vi boede i skulle vi selvfølgelig flytte.

En æra er slut, en ny "tid" kan begynde.

Nu havde jeg nær glemt "institutionen" Stensballe Kro, i folkemunde Krokodillen.

I 1951 købte Sigfred Christensen "Krokodillen" og ændrede navnet til "Stensballe Kro". I 1955 var det Hr. Hansen der ejede kroen. Hansen samlede på malerier, der hang over alt, bl.a. var der 3 malerier af Heerup som blev stjålet omkring 1960-61. Hansen døde også omkring den tid, men kroen blev drevet videre af Fru Hansen. "Krokodillen", Stensballe Kro" blev revet ned omkring 1975.

Krokodillen, Stensballe Kro. Lige meget alle i Stensballe og omegn kendte den godt som et hyggeligt og roligt sted.

Vores "mor" fru Hansen. Jeg har aldrig set hende med en øl eller andet "skarpt." i hånden.

Når vi besøgte Kroen var det ikke nødvendigt med en taxa hjem, der var ca. 150 meter. Efter min konfirmation brugte vi kroen som ungdomsklub, der var ikke andre steder vi kunne være. Vi var vel det meste af den gamle klasse der kom der. Fru Hansen som ejede kroen forbød os at købe øl og skarpe drikke, det måtte vi først når vi blev 18 år og det holdt hun strengt på. Det skete dog vi fik andre til at købe det for os, men opdagede hun det blev vedkommende smidt ud. Hun var som en mor for os 8-10 knægte der kom på kroen. Vi måtte købe soda, kage og så måtte vi spille på jukeboxen. Øl og spiritus kunne vi ikke købe og hvis vi fik andre til at købe til os blev vedkommende bedt om at gå og vi fik besked om at gå hjem, så var vi velkommen når man forstod hvad hun havde sagt, så det gjorde man kun en gang.

Sådan en havde vi også på kroen.

Jeg fandt nogle gamle billeder fra dengang, for mange år siden.

Familiesammenkomst, foran Kroen.

Et gammelt billede. Fru Hansen nr. 3 fh. Det store træ foran kroen er væk og fra før der kom biler til salg hos hr. Madsen.

Men da vi blev 18 år tog vi revanche. Far havde gennem flere år i hans fritid handlet med antikviteter og denne handel blev efter vi flyttede hen til det gamle posthus, hvor Fru Høvert havde resideret men nu var død, intensiveret og samtidig startede far op som anlægsgartner. Det varede ikke længe før pladsen blev for trang og da Stanislaws gård på Husoddevej 56, blev sat til salg, købte far den og vi fraflyttede posthuset efter kort tid. Huset/gården var 2. længet, forhuset var beboelse og længen brugte far til lager, redskaber og garage, bryggerset til alt muligt og om vinteren, restaurering af antikviteter. Men det var anlægsgartneriet der var det drivende og far anlagde mange haver i Stensballe, Horsens og omegn, men han kom også længere væk med opgaverne, engang helt til Hadsund. Handlen gennem mange år havde skabt far et navn/ry med antikviteter og det gik han derfor mere og mere over til og i den forbindelse husker jeg en episode, da vi boede i Stensballegaard,s

hus. Far havde hver uge en annonce i Jyllands Posten og en søndag skulle de i byen. Min far mente godt jeg kunne passe gesjæften og jeg blev instrueret i hvad de forskellige antikviteter skulle koste. Om eftermiddagen kom en af de store antikvitetshandlere fra Århus, han havde besøgt os flere gange før så jeg kendte ham godt. Han gik rundt og så på det hele, han pegede på en stak gamle låse og spurgte hvad de kostede. Dem havde jeg ikke fået at vide hvad kostede. Hvis du får en 50 kr. så er de godt betalt. Jeg troede jo ikke han ville snyde mig og sagde ok. Da far kom hjem, spurgte han hvordan det var gået og jeg fortalte ham jeg havde solgt de gamle låse og hvad jeg havde fået, det var fint svarede far. En 2-3 uger efter kom han fra Århus igen, sagde goddag og gik alene rundt og kikkede på diverse Antikviteter. Da han var færdig kom han ind i stuen og spurgte hvad det og det gl. skab kostede det koster 500 kr. svarede far så er det mit sagde han, nej svarede far, du snyder min søn på 13 år, så du kan ikke købe mere her, farvel. Vi havde i forbindelse med salg af antikviteter tit besøg af de store kendte antikvitets- og vurderingshuse i København og kendte mennesker som Hanne Passer. Hanne havde dengang en antikvitetshandel i Nyhavn (på den pæne side) og enkelte gange havde hun Dirch med og da der altid var kaffe på kanden hos os, kom vi til at kende dem begge. Jeg blev noget skuffet over at lige så sjov Dirch var på film, lige så kedelig var han privat syntes jeg.

Det var låse som dem her.

Postmester Høvert var ansat til at bestyre posthuset på Bygaden 50. Hvornår fru Høvert, efter hr. Høvert var død udlejede huset til vores forældre kan jeg ikke huske men jeg mener vi flyttede til Husoddevej 56, måske i 1960-61.

Efter den gamle Greve var død havde far jo sagt sin stilling op og da huset vi boede i var Stensballegårds skulle vi jo finde et andet sted at bo. Vores forældre havde talt om at købe hus hvor der var plads til antikviteter. De huse hang ikke på træerne og derfor blev det et lejemål i det gamle posthus hos fru Høvert, hun boede alene for hr. Høvert var død for et par år siden. En dag fandt far et lille nedlagt husmandssted som var ejet af Stanislaw og det købte vores forældre.

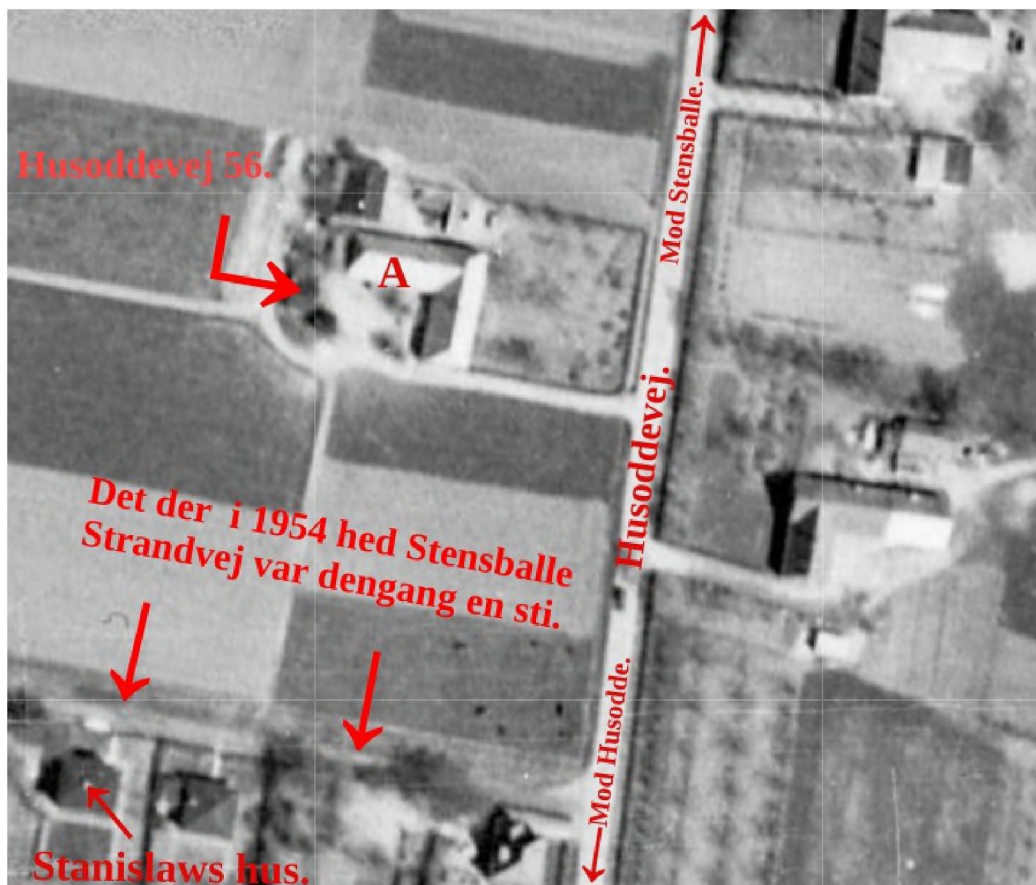
Husoddevej 56. Far lavede stengærderne og vejen op til huset. Postkasserne havde postvæsnet "plantet."

Arvestykker. Min bedstefars langpipe. Vitrineskabet og Amerikaneruret. Navnet Amerikaneruret blev disse ure kaldt og var fordi det var ure der blev hjemtaget af hjemvendte emigranter. Jeg har mange andre antikviteter. Desværre er interesse for antikviteter afgørende for uvidendes vurdering og deisen hvad skal alt det gamle lort har jeg gennem årene hørt tit.

Døren far afsyrede, det var mange lag maling der skulle jernes inden decorationerne dukkede op. Far afsyrede en af dem og det viste sig at det var døre fra 1500 tallet. Der var i alt 12 døre men kun 3 blev afsyret. Far havde købt dem på en gammel herregård. De resterende 9 blev solgt uden garanti for udsmykning. Den fik lige en side jeg syntes den er så flot og et kolossalt arbejde med afsyringen af den.

Husoddevej 56, vores hus som det så ud i 1956. Far købte gården uden jord af Boelsmand Stanislaw som købte huset lige over for på Stensballe Strandvej. Ud over ham og konens folkepension dyrkede Stanislaw grøntsager og solgte dem til de omkringboende, jeg har hentet mange jordbær og nye opgravede kartofler til vores mor.

Billedet er fra 2021

Nogle få år efter far havde solgt sit hus, blev forhaven bebygget ud mod Husoddevej og efterfølgende blev "vores" hus kraftigt moderniseret og fik ny adresse, Stensballe Strandvej 129 B.

A. "Vores" gamle hus.

B. Det nye bygget er bygget på ca. små 700 m², noget gnidret men beholdt adressen Husoddevej 56.

C. Her ligger "fars Jytte." Hos hende handlede far.

Læg mærke til det gamle skur imellem far og Jens Erik og bag ved tørrestativet, det renoverede Jens Erik og jeg, med blandt andet med "nyt" tag, tagsten, reparation. af murværk. Om vi støbte gulv kan jeg ikke huske.

Bagvejen. Efter far solgte huset er det blevet ombygget og malet gråhvidt.

Mor på vej væk, nej vi havde splejset til en tur, jeg kan ikke huske hvorhen, men det var ned hvor der var varmt og første og eneste gang mor skulle flyve.
De havde en god tur, som hun aldrig glemte.

Jeg var tit med far ude at købe antikviteter, næsten altid på gårde. Det gjaldt om at komme op på folks lofter og for at komme det brugte far et af hans "tricks" og typisk foregik sådan: Goddag jeg hedder Skov Poulsen og jeg leder efter en Sørensen der skulle bo her, jeg har haft en annonce i avisen efter gamle urtepotteskjulere som jeg samler på. Nej der bor ingen Sørensen her, det var ærgerligt, men så kan jeg da spørge dig om du på loftet ikke har nogle. Gårdene vi kørte ind til var nøje udvalgt, det var ikke nye eller nyere for der var sjældent noget, det var gamle og helst bindings- værk gårde og urtepotteskjulere var der næsten altid på lofterne og de ko- stede ikke mange penge. Jeg tror nok vi har nogle, det lyder godt sagde far, skal jeg gå med op, så kan jeg slæbe dem ned jeg køber, ja ja kom bare med. Oppe på loftet var der jo frit udsigt hvad der var og far så hurtigt et gammelt skab, bord, stole, chatol eller andet. Urtepotterne blev hurtigt fundet, hvad skal du have for den, tja hvad skal jeg have, du bestemmer prisen svarede far. Er 20 kr. for meget, det er dig der bestemmer prisen, ja men så 20 kr. ok sagde far, men der er sikkert mere sagde far, må jeg se ef- ter og det måtte han altid. Far fandt så lidt andet småting og nu sagde han. De 4 potter er vi enige om og hvad så med det gamle et eller andet, hvad skal du have for det. Hør her skal vi ikke lægge det hen til det vi er enige om og så afregner vi det hele bagefter og det var altid i orden. De gik så rundt og kiggede og henne ved det far havde udset sig sagde far , nej det gamle skab, her du noget

at bruge det til, jeg har et næsten mage til hjemme, men det trænger til at blive laver og det mangler låsen og den lås kan jeg godt bruge, tror jeg så hvis du ikke selv skal bruge det, kan jeg så ikke købe det med. Jo blev der som regel sagt, det er jeg glad for, er det i orden hvis jeg byder dig 200 kr. for nu har du jo fået det du har forlangt for alt det andet og så slipper du af med skabet. Det var næsten altid i orden. Far havde allerede vurderet det og kunne se hvor meget der skulle of- res på at sætte det istand. En gang måtte far skaffe et andet skab,,for eje- ren fik lige en ide, han kunne selv bruge det til værktøjskab.

Afhængigt af hvilken bil der kom op at grusvejen, kunne antikviteterne stige flere %

Nogle gange købte han så meget at vi måtte køre flere gange. Engang fandt han på en meget gammel gård mange gamle døre, jeg mener der var en 10-12 styk- ker, han købte dem for han var næsten sikker på at de inde under alle ma- ling-lagene var dekorationer. Far afsyrede en af dem og det viste sig at det var døre fra 1500 tallet, imens har arbejdede på dem, kom der en opkøber og købte dem alle. En anden gang havde han fundet et flot gammelt spise- bord med stole til, det var mange penge værd, men far kunne ikke købe dem og aftalte så at når han ville sælge skulle han ringe til far. Det gjorde han ikke og nogle år efter var han forbi gården igen og havde tid til et be- søg. Det viste sig at manden havde fundet en ung pige og smidt konen ud. Hun kunne ikke lide møblementet og det var blevet smidt ud. Far solgte både restaurerede og udrestaurerede ting og ind imellem blev han også brugt til at vurdere arvegods. Hans slogan var du/i får det du forlanger, og på den måde kunne ingen føle de fik for lidt.

Dejligt foto af vores mor i haven med lille Josefine.

Mor i vinduet kigger ud på hendes dejlige have som vores far passede år efter år, men da vores mor efter mange års sygdom "forlod os" "visnede haven" stille og roligt. Vores far magtede den desværre ikke mere.

Agervejen, den sydlige del af vejen hed i gl. dage "æ Vestergåed". Gaden var oprindelig forbindelsesvejen mellem Stensballegaard og Vær kirke. Ved anlæg af Oddervejen i 1970 uden om Stensballe blev vejens føring og navn ændret. Centralen var en vigtig del af byen, her var central damen Viola Skovsbøl og central pigen (kan ikke huske navnet) her kunne man mod betaling låne telefonen der hang i gangen, så man ugeneret kunne ringe, UGENERT, nej centraldamen hørte alt, var det en vigtig besked, vidste hele byen det nogle få minutter efter. Det var også her jeg kunne have fået min "ilddåb" på de hvide lagner. En aften havde jeg snakket med hende om at komme op og "læse" godnathistorie for hende, ja ja jeg var vel 15 dengang. I første omgang turde hun ikke. Jeg fortalte hende at hun bare skulle gå på toilettet, der lå i gangen lige inden for og så skulle hun trække i cisternen og når det larmede skulle hun åbne fordøren, så jeg kunne smutte op af trappen til hendes værelse som lå på loftet. Alt lykkedes, hun trak og jeg sneg mig op på værelset. Vi gik i seng og jeg FALDT I SØVN. Vi vågnede ved centraldamen Viola råbte at pigen skulle op og hun godt vidste hvem der også var der. Det aner hun ikke en skid om viskede jeg, åbnede vinduet for at springe ud. Jeg hang i armene da jeg slap og da jeg landede knækkede jeg sammen og bankede hovedet ind i muren. Der var ca. 3 meter ned. Godt groggy kom jeg på benene og "benede hjem". Et stykke tid efter skulle jeg ind og ringe efter en taxa, slog du dig den morgen spurgte hun. Jo Jo hun vidste alt den centraldame.

Enkefrue Viola Skovsbøl, der sammen med 8 børn drev centralen.

Efter far var blevet udnævnt "overgartner" var det forbundet med ledelse af frugtplantagen og administrativt arbejde og samarbejde med skoven, hvor Theodor Hansen var chef. De 2 skulle til at arbejde sammen, for i sæsonen skulle de låne arbejdskraft af hinanden. I efterår og vinter skulle der beskeres frugtræer og sensommer plukkes æbler, pærer og blommer og i foråret når æblerne var på størrelse med en hasselnød skulle der tyndes æbler. I skoven var sæsonen om vinteren.

Hvis interessen er til stede vil jeg varmt anbefale at læse [Skovfoged Theodor Hansen \(1902-1986\) - Horsens Leksikon](#)

Skovfoged, Theodor Hansen, med boligen Skovhuset i baggrunden.

'Det samarbejde førte til nødvendige møder med den gamle greve, Th. Hansen og far. Et så tæt samarbejde førte til kendskab til hinanden, der førte til venskab, et venskab der holdt resten af deres liv. Vi var tit ude i skoven og besøge dem, de voksne spillede whist og vi legede med den mindste af familien Hansens børn, Jytte. Vi var med til fødselsdage, bryllupper og højtider og vi nød at komme med derud.

Skovfogedhuset i Stensballe skov, bygget i 1866 af baronesse Sophie Krag-Juel-Vind-Arenfeldt. Avlsbygningerne nedbrændte i 1956.

Avlsbygningerne nedbrændte i 1956. Derved brændte også godsets mange gamle og flotte kareter og herskabsvogne. Horsens jorden i baggrunden. Ved lavvande gik vi fra vores huler over til Vorsø Kalv og nogle gange til Vorsø. Der var kun ca. 5 meter hvor vi ikke kunne bunde så dem der ikke kunne svømme blev hjemme i hulerne.

Skovhuset sådan lidt fra oven med mange gode minder.

Far havde en dame ansat i plantage der hedder Grete, hende og hendes mand Svend blev mine forældre også venner med, så gode venner at de blev inviteret med når der skulle spilles kort. Det ven- skab holdt lige til mor og siden far døde. Svend er død men Grete er stadig spræl levende og bor i det hus i Haldrup de altid har boet i og der er altid kaffe på kanden når vi kommer forbi. Grete kommer på Vær kirkegård og ser til Svends og mor og fars grav med blomster. Dem vil jeg vende tilbage til, for jeg blev slet ikke færdig med Th. Hansen. For nemheds skyld vil jeg lægge det ind jeg fandt på nettet om ham. I den nordøstlige del af Stensballe skov, der hører under Stensballegaard, ligger der en statelig bygning. Det er en skovriderbolig bygget i 1866 af Sophie baronesse Krag-Juel-Vind-Arenfeldt (1797-1878). En skovriderbolig er en administrativ og privat bolig af høj standard for en embeds- mand, der administrerer flere skovdistrikter. I 1927 kom der ny ejer på Stensballegaard; en ny lov tillod udstykning af stamgods. Det var godsejer Axel Høyer, der dog efter ca. 1 år solgte godset videre til Hans Benedikt greve Ahlefeldt-Laurvig, der kom fra godset Ulriksholm på Fyn. Forinden var Theodor Hansen i 1928 blevet ansat som skovfoged for Stensballe skov, der nu tog skoven og skovrider boligen under omsorgsfuld og kær- lig behandling i mere end 50 år. I alle årene førte Theodor Hansen dagbog, og hans optegnelser fik læsere af Horsens Folkeblad gennem mange år kendskab til gennem hans faste spalter "Fra skoven" og "Jeg sysler med bier", under pseudonymet "Skogvakteren" og "Rasmus Røgpuster". Theodor Hansen stammede fra Stepping ved Christiansfeld. Han blev ud- dannet som skovfoged på Valbygaard, Feldborg og Stenderup skovdistrikter med eksamen på Gurre skovdistrikt i 1924. Efter nogle år som aspirant på Åbenrå og Hvidkilde distrikter blev han i 1928 skovfoged for Stensballe skov,

hvor han virkede indtil 1978, førte tilsyn med skoven indtil 1982 samt med private skove indtil kort før sin død. Hansen var ivrig debattør og skribent i mange fagblade, derudover skrev han i en lang årrække artikler til lokale dagblade. Hans sønderjyske afstamning resulterede i en række artikler om Sønderjylland. Hansen var en flittig skribent, der har efterladt sig en omfattende skrift- samling, der i dag findes offentlig tilgængelig på Stensballe Lokalhistoriske Arkiv. I sine 50 år som skovfoged, havde han mindre end 10 sygedage og havde aldrig været indlagt på et sygehus.

Desværre har jeg ikke bedre billeder af ægteparret Høj Hansen.

Åse og mor hos Åse i skoven. Jeg tog dette foto og kan huske de pillede hyben og lavede hyben marmelade.

I skoven ses høje slanke og ensartede bøge- og egetræer. Det har krævet omhyggelig pasning og udvælgelse. Der skal tyndes på de helt rigtige tids- punkter. Mange af de træer, der i dag står høje og ranke har Theodor Han- sen og hans mandskab passet og plejet, siden de var helt små planter. Arbejdet som skovfoged var ledelse af en arbejdsstyrke på 2-4 medarbejdere om sommeren og 12 medarbejdere om vinteren, indtil motorsaven fremkom. Der arbejdes med pleje og vedligeholdelse af træerne, herunder vejene, alt på økonomisk og bæredygtigt grundlag (overskud). Derudover arbejdede skovfogeden med regnskab, skrivearbejde og kundebetjening.

Theodor Hansen førte som nævnt dagbog over sine mange aktiviteter. I den forbindelse kan det eksempelvis nævnes, at datoerne for første og se- neste løvspring af bøgen gennem 50 år blev noteret til henholdsvis 9. april og 5. maj.

Oplysninger fra Tage Høj Hansen, Roslev. Søn af skovfoged Theodor Hansen.

Ved mors 70 års fødselsdag ses i midten, Åse og Theodor Hansen (halvt dække) Far havde pyntet op overalt inde som ude og her sidder vi i laden.

Min mor døde, i 1984 og min far i 2000. Mor blev 71 og min far 85 år. Hr. og Fru Urskov, Grete og Svend fra Haldrup var vi også nære venner med. Grete var i alle de år jeg husker tilbage, med i frugtplantagen både til at plukke og tynde æbler. På et meget tidligt tidspunkt, kom Grete og Svend med i kortklubben, som blev startet ude i skoven

ved Åse og Theodor. Dette venskab udviklede sig og på en måde holder det stadig, for jeg er ikke forbi Haldrup uden lige at sige hej til Grete, det er altid hyggeligt. Svend er død, han døde for flere år siden, men Grete passer stadig deres gamle hus alene og når jeg besøger mors og fars grav og der er lagt blomster, er det næsten sikkert at Grete har været der og nu er hun langt over 80 og stadig lige aktiv. Sidste gang jeg besøgte Grete var i 2009, om hun stadig lever her i 2020 er nu tvivlsomt.

Grete & Svend Urskov.

Her er et par fotos fra vores campingtur til Tyskland og Holland, jeg mener det var i 1960. I Tyskland så vi bl.a. Kz lejren Bergen-Belsen en af de værste tyske koncentrationslejr og jeg husker, for at få tankerne lidt væk gik jeg tænkte på at ingen kunne være så grusomme som det flere tavler fortalte, her ligger 1000, her 2500 og her 10.000 mennesker, alle henrettet af tyskerne.

Hygge ved campingbordet i Holland. 1. Finn. 2. Per. 3. Hannes fyr. 4. Hanne. 5. mig. 6. Far. 7. Grete Urskov. 8. Jens Erik. De nummererede 3 kan jeg ikke huske.

Jeg kan huske jeg ikke havde det ret godt og selv i dag når der bliver sagt/skrevet tyskland, tænker jeg på vores besøg det sted. Hvorfor vi skulle se det kan jeg ikke rigtig huske, men det forekommer mig at far havde kendt en af dem der lå der, der lå også flere med danske navne så vi.

"4" nonner og Jens Erik, mor tv. Grete th.

Holland, hvor vi så Den amerikanske krigskirkegård i Arnhem.

her var stadig beviser på hvad der skete under ww.2, vi fandt flere skud- huller i skovens træer der omgav kirkegården og vi besøgte koncentra- tionslejr Belsen og Hamborg zoo i Tyskland. Her blev Jens Erik bidt i kin- den af en papegøje, han fik et ordentlig hak.

Campisterne på en bro i Holland.

1. Svend Urskov, 2. Per, 3. Hanne, 4. mor, 5. Hannes fyr, 6. mig, 7. Jens Erik, 8. Finn. Grete og Svend havde 2 drenge, Fin og Per de var ca. 1 og 2 år ældre en mig og så var de fantastisk bundske, jeg husker engang Per spurgte sin far, da vi kørte forbi en meget stor græsmark, jeg prøver at gengive: Ha ir det for grais, ha får, ahh det går sgu ikke, men sådan noget lignende, oversat: Hvad er det for græs, hvad får. Efterhånden accepterede vi det bondske og nu er det jo på en måde charmerende. Mor fik som 40 årig ledegigt og det var meget slemt, hun kunne ikke vride en klud. Vores læge forsøgte at hjæl- pe hende, men der var dengang ikke megen hjælp at hente. På et tidspunkt kom lægen med nogle nye piller, jeg var der og syntes de piller så giftige ud, de var orange, jeg husker det tydeligt. Hun fik dem gennem lang tid, hun klagede over de ikke hjalp, men lægen sagde hun skulle give dem en chance, det gjorde hun til de blev taget ud af markedet på grund af kraftige bivirkninger, med guldsot og skrumpeliver. Fra mor var ca. 50 til hun døde var det ind og ud af hospitalet, Grete var der altid for mor.

Hanne og Jens Erik ved indgangen til Belsen lejren i Tyskland.

Grete sidder nr. 3 fra venstre. Svend var på det tidspunkt død. Billedet er fra fars sidste fødselsdag, 85 år.

Grete og Svends hus, Møllebæk 14, i Haldrup.

Vej/hjulsporet til Elbæk skoven der ligger helt ud til Horsens jorden. Datoen på fotoet kender jeg ikke men påklædningen på personen kunne være fra 1920-30. I 1960-65 så "vejen" hjulsporet også sådan ud, men med forsigtighed kunne min bil, en "ww - H-slæde" med forsigtighed komme over til Elbæk, selv om man mange steder ikke kunne køre i hjulsporene men måtte op på kanterne.

Ålekvabbe rå.

Ålekvabbe stegt, med rasp, nu med grønne ben.

I vores "fritid" fangede vi ålebucher (ålekvabber) nede ved Husodde og solgte dem flået og rensset, 10 stk. for 2 kr. og i sæsonen samlede vi orm som vi solgte til "ormemanden" de blev brugt til muldvarpe, når ormene var forgiftet, blev de lagt til muldvarpene, som så døde. Vægten snød vi lidt med idet vi smeltede bly i bunden af dåsen, så vejede de lidt mere. Når vi så havde fundet mange orm og solgt dem, gik vi hen til købmanden og købte små gaver til vores mor, så blev hun så glad. Om aftenen legede vi med de andre unger, vi legede med Pusser, som hed Vagn, hans bror Jørgen, Bette Jørgen, han hed Bette, fordi der var flere der hed Jørgen og han var den mindste af dem, Kaj som var hans bror, Jørgen Kær, Svend Erik vognmand, hans far var vognmand, Karl Skovsbøl og Bjarne Knudsen, lille Erik, han var ikke ret stor. Til at starte med legede vi med tinsoldater, byggede borge og lavede krig. Så kom tiden hvor vi legede meget nede ved branddammen som lå lige til højre efter vores hus. Vi byggede små skibe med sejl og ved hjælp af vinden, fik dem til at sejle fra den ene bred til den anden. Vi fik også Pusser til, for en daler (2 kr.) at køre ned af en lille skrænt og ud i branddammen på sin cykel. Om vinteren huggede vi isflager og sejlede på dem i branddammen, men det skete jo vi røg i vandet og så måtte vi hjem til skideballe og få tørt tøj på. Min bror og jeg var heldige for vi boede lige ved siden af, så vi kunne nå at komme hjem og skifte tøj før vi frøs. Så fandt vi ud af at lægge Stensballe totalt i røg. Vi lavede røg-bomber ved at blande salpeter og sukker, så satte vi en tændstik til og når der gik ild i det røg det kolossalt og så stak vi af, inden nogen opdagede hvem der havde gjort det, men de var nu godt klar over hvem det var. Langsomt men sikkert rykkede luftbøsserne ind blandt os knægte og dem der ingen havde, eller måtte få, lavede "svunsere" (slangebøsser) og så var alle fugle i fare. Det måtte vi ikke for vores mor.

Mormor og bedstefar, tante Edith, mor og vores 2 kusiner i haven i Stensballe. Svunserne lavede vi selv af en V- gren og ventilgummi som elastik. Kaliberen hed ved et ventilgummi kaliber 1, ved 2 ventilgummi 2, osv. Vi brugte små krampe som ammunition og der var jo til mange skud i en pakke små krampe. Det var ikke kun fuglene der var bange for os, det var rotterne på Stensballegaard også. Om aftenen samlede vi en 6-8 dreng og udnævnte en lysetænder, det var ham der skulle tænde lyset når vi andre var kommet på plads ved rottehullerne i staldene. Tænd blev der råbt og da lyset kom, kom rotterne også og ville ned i de huller vi bevogtede og så var det bare at slå men skovle, koste og hvad vi ellers kunne finde at slå dem ihjel med. De fleste vi fik på en enkelt aften var 135 stk. de blev lagt ude på møddingen til lid de parade. Bjarne Knudsen var lidt af en tøsedreng, han var bange for rotterne, men en aften fik ham lokket med, han skulle kun tænde lyset. Det gjorde han også, men uheldigt for ham havde han ikke som vi andre snøret sine bukseben til for neden og lige som han fik tændt lyset for der en stor fed rotte op i hans bukseben. Den må have været tæt på hans "klokkestreng" for han hylede som en stukket gris og det var da også sidste gang han var med til rottebekæmpelse.

Penge til ammunition til diverse skydevåben blev finansieret af de orm og fisk vi solgte. Lidt fantastisk at ingen af os mistede øjne, for det skete fra tid til anden at en eller anden fik et hagl eller kramp i bagdelen, men ingen sladrede der hjemme om det. Vi udvidede vores legeplads til Stensballe skov, til en afdeling af skoven der hedder Brakøre, helt ude ved Horsens fjorden. Vi smuglede vores "våben" med og der ude kunne vi skyde alle defugle vi ville uden at blive opdaget og så kunne vi ryge uden at blive opdaget. Vi tog i begyndelsen en madpakke med, men der gik ikke længe før vi droppede madpakken, fordi vi var blevet mere træfsikre, vi skød os til maden. Fuglene vi skød tog vi brystet og fjernede fjerene vi og så stegte vi dem over vores bål og åd dem.

Brakøreskoven er den nederst tv. om sommeren gik vi til Varsø, der var kun ca. 5 meter at svømme før vi kunne bunde igen. Varsø er naturreservat og forbudt område. Skov er faktisk delt i 3, Stensballe skov, Elbæk skoven og Brakøre skoven. Vores våben, slangedasker, bue og pile og luftbøsser. Kun en gang havde vi taget pistolerne med ud til hulerne, men vi turde ikke bruge dem det kunne jo nemt afsløre os.

Restaurant Husodde, billedet er fra 1965. Strandskoven hen mod Elbækskoven set fra Husodde. 1970.

Vi legede 2 slags lege, enten cowboyer eller stenalder folk. Når vi var cowboyer, brugte vi de køer der gik på en eng lige uden for skoven til at ride på, de var vores "heste", og var vi stenalder folk lavede vi økser, spyd, pilespidser og knive af flintesten, som vi forarbejdede til det de skulle bruges til. Til pilene brugte vi de fjer fra de fugle vi skød, så de kunne styre. Det var også derude jeg begyndte at ryge. For når vi legede cowboyer og

indianere, skulle vi ofte ryge en "fredspibe" omkring bålet, det havde vi jo set på film. Senere har det vist sig, at være en dyr fornøjelse. Det begyndte med at Pusser, på sin fars regning hos købmanden havde købt en pakke tobak, til de piber vi ud af en træklods som vi udborede og bambusrør til pibespids lavede når lærer Elmer i sløjt i skolen ikke så det, de blev til "fredspiber". Senere røg vi også på skolens toiletter der lå i et skur bag skolen. Da Pusser kunne købe to- bak på den måde, måtte jeg jo også kunne mente jeg og i det store frikvarter løb jeg hen til købmanden og købte en pakke Virginia Rose, som min far dengang røg.

I huset her, lige bag vores boede Svend, Ole, Jørgen og Pusser i den bagerste ende. Plankeværket skærmer af ned til branddammen, men der manglede altid 3 rafter så vi kunne komme igennem ned til branddammen. Her er vores hund Permand som var med fra Vejlrø.

Ved aftensmaden spurgte far, har du købt en pakke tobak til mig ved middagstid i dag ? Nej svarede jeg lidt rystet, nå sagde far, så må jeg tale med købmanden, så måtte jeg jo krybe til korset. Sikke en ski- deballe og en belæring jeg fik og jeg købte aldrig mere uden at få lov. Pusser havde 2 brødre, Jørgen og Per der var den ældste, ca. 4 år ældre en Pusser og Jørgen var den mellemste. Deres far Svend Thomassen var rygter på Stensballegård og derfor blev han ikke kaldt andet en Svend rygter, han passede staldene på gården. Hans kone rejste fra dem da Pusser var 3 år, og siden så de ikke noget til hende i byen, jeg tror hun rejste til Århus. Deres far og de 3 knægte var nu alene og boede i huset lige bag vores have. Svend lavede ikke mad til dem, til gengæld kunne de købe maden hos

købmanden og så betalte Svend hver den første. I lejligheden, der bestod af en lille gang et meget lille køkken og 3 værelser og et wc, ikke noget bad.

Opvarmningen var et komfur i køkkenet og en kakkelovn til værelserne, med rist ind til hvert af de 2 rum og det var kun komfuret de fyrede i men så skulle der også være koldt. Vores piber og tobak var gemt i kakkelovnen, el var der heller ikke, det havde Svend fået lukket for og de havde ikke el i den tid jeg kan huske og hjælp med lektier var en by i Rusland. Men koldt vand manglede der ikke. Nogle af ruderne i vinduerne var smadret og der blev så bare sat et stykke pap i som skulle tage det værste. Jeg husker en vinter morgen jeg skulle op og vække Pusser så han kunne komme i skole, pappet var blæst væk og der lå en snedrive på hans dyne, hvad fanden har det sneet spurgte han. Af møbler var der et bord og et par stole, 4 senge, nej den ene var en sofa, det var alt. Jeg husker ikke hvem der vaskede deres tøj. Hos dem kom alle byens knægte, Svend var ligeglad, han sladrede ikke om hvad vi lavede og der var heller aldrig låst. Når svend var færdig i staldene, gik han hen på kroen, den lå på vejen hjem, og drak en eller 2 øl og så gik han hjem, hvad han ellers lavede husker jeg ikke. Han var i staldene altid også lørdag- søndag og han holdt aldrig ferie. Det havde ikke gået i dag, men det gjorde det dengang. På et tidspunkt var Per væk.

Nr. 3, Erik Daugård og 4, mig fik lov at deltage på Stensballes herrer gymnastikhold selv om vi kun var 14 år gamle. Nr. 1, Per Urskov og 2. Finn Skovsbøl var et par år ældre en Erik og jeg.

Der gik lang tid før vi hørte fra ham, men en dag fik vi et post- kort fra Syd Amerika hvor han fortalte at han var taget ud og sejle med re- deriet Dansk Fransk og havde det godt. Det viste sig at hans mor havde givet ham lov til at få en søfartsbog og så var han taget af sted. Vores mor var altid hjemme og først da man i Danmark begyndte at blive mere industrialiseret og det blev ”moderne” med kvinder på arbejdsmarkedet, begyndte mor at gå med i plantagen og hjælpe med at tynde og plukke æbler, jeg tror det var i slutningen af halvtresserne. Jøren Kær var en anden af knægtene, hans far og mor bestyrede forsamlingshuset, hvor de også boede, det lå 50 meter fra os. Han var ikke sådan inde i varmen hos klike, kun om fredagen. Hans forældre havde købt det første tv i byen og der var jo Robin Hood lørdag eftermiddag og når vi legede med ham om fredagen blev vi altid inviteret til at se det, der var hele klike så forsamlet.

Vi er nu nået til salonriflernes og startpistolernes tidsalder. Pusser var den første der købte en og jeg tror det var Anders, tømrermesterens knægt der fik den næste. Jeg havde fået fat i en startpistol, den kunne kun skyde med løs krudt, men det ordnede vi henne hos smeden. Løbet var ikke boret helt ud og oven på løbet var der et hul hvor røggassen fra de løse patroner skulle ud. Jeg fik smeden Johan til at svejse hullet til og så bore løbet helt ud. Så kunne den skyde med små 6 mm. patroner med en lille blykugle. Efter pistolen var ordnet, satte vi den fast i et plankeværk og med en lang snor til aftrækkeren fyrede vi 3 skud, kunne løbet holde til det var den god- kendt, for hvis ikke løbet var boret lige, kunne den springe. Nu var vi farlige, men det varede ikke længe før min far fik nys om den og sammen med en aflevering, fik jeg en røvfuld, jeg så den aldrig siden. Nu var der efter de andre knægte havde lidt samme skæbne som mig, kun 2 salongrifler til- bage i byen, Pussers var den ene. Når vi om aftenen legede cowboyer og indianere, delte vi os i 2 hold og aftalte hvem der skulle skyde først, hver hold havde 3 skud. Så gik det hold der havde tabt lodtrækningen i dækning bag en husgavl og så fyrede man 3 skud på gavlmuren og så var det det andet holds tur

Jo ældre vi blev jo kraftigere våben anskaffede vi. Salonriffel og alarmpistol med ammunition.

Det lød skide godt når projektilerne hvinede, når de ramte gavlen. Desværre gik der ikke lang tid før politiet kom, men da var vi væk. Da jeg kom hjem spurgte min far om jeg havde været med til det, neej svarede jeg, men jeg hørte det godt og slap derfor for en røvfuld igen. Anders havde fået udboret en jernstang og med en lille hammer som slagstift kunne han også skyde med de små patroner. Mærkeligt man lever endnu !

1959.

Bagerst i 3. række fra venstre, nr. 1, Henning, vores leder, nr. 8, Fin Skovsbøl. Midterste række fra venstre, nr. 1, Per Urskov, Første række fra venstre, nr. 5 mig. Resten husker jeg ikke navnene på. En aften om ugen gik jeg til gymnastik på Stensballe skole, det var eliteholdet og vi var gode. En gang om året lavede vi sammen med pigerne opvisning for byen og interesserede. Min mor var henrykt, for hun havde en fortid på Ollerup Gymnastik Højskole hvor hun i 2 omgange havde gået. Jeg kom med som 14 årig, lederen Henning snød lidt, for man skulle være 16, ja ja det gik dengang.

Hvad hedder verdens dejligste landsby som i dag er helt sammenbygget med det der før i tiden blev kaldt "byen der fængsler".

Billederne er fra mors Ollerup tid. Mor sidder som nr. 1 fra venstre i 3. række. Jeg vil tro mor er omkring 26 år på det billede. Desværre er det lidt sløret så 100% sikker er jeg ikke på det er vores mor. Det er vores mor, jeg har fået det bekræftet af en flink forhenværende fotograf fra Gymnastikhøjstolen i Ollerup.

Plys, vores trofaste og dejlige hund gennem 13 år, det svare til 91 menneske år.

Pusser var med på noderne, han var den første der fik fat i en knallert, en Velo Vap. Vi kaldte den, Vel ud og Vap hjem, så blev han sur, jeg tror ikke han var mere en 13 - 14 år

på det tidspunkt og sammen med Erik Reinsch hakkede, borede, sleb og tunedede den og fik den derved til at køre endog meget hurtigt.

Velo Vap. Vel ud og Vap hjem .

3, geras Gazelle

VI ville nu alle sammen have en knallert og jeg fik fat i en gammel Gazelle knallert med vridegear, den fik vi til at køre 75, men for at føde den måtte vi sætte en karburator fra en 175 kubik motorcykel på den, så var vi kørende. Motor bøller, det var vi alle. Jeg garanterer for der ikke var en eneste knallert der var lovlige og det gik da også galt for lille Erik. En af-ten var politiet efter ham, men det er jo svært på en knallert at køre fra en motorcykel, men Erik kendte en flugtvej. Desværre kendte politiet den også og oppe i skolegården var han ved at blive fanget. Oppe i skolegården var der en lille hæk og i et forsøg på at komme ud , kørte han direkte ind i hækken. Han kom også væk, men det var på hovedet ud over styret gennem hækken og ud på den anden side. Knallerten blev hængende i hækken.

16 år og den flotteste Elvis-frisyre i byen.

1953 Norton 500 International.

Som 17 årig købte jeg, for at være "først," denne her motorcykel, men jeg måtte ikke køre på den før jeg havde taget kørekort, det fik jeg aldrig og indtil jeg fandt på at "reparere" (skalkeskjul) den oppe hos Bette Jørgen, ellers køre jeg kun på den når mor og far ikke var hjemme. Jeg havde den i ca. 2 år og solgte den så uden plader for 500 kr.

M/S Hans Hedtoft.

Denne her taler for sig selv.

Nu kom tiden da vi skulle konfirmeres og med undertekster til billederne, taler det næsten for sig selv. Serveringen sørgede Kaja og Tage, Theodor og Åses "store børn" for. Jeg husker ikke datoen men jeg tror det var i 1959, det samme år som Hans Hedtoft forliste, hvor alle passagerer og besætning på 95 mennesker omkom og det eneste der blev fundet fra forliset var en redningskrans, den drev fra sydspidsen af Grønland til Island hvor den blev fundet lang tid efter. Den var en af årsagerne til jeg ikke måtte komme ud at sejle.

Gavebordet.

Den flotte borddækning.

Fra v. farmor, far, mig,, mor, mormor og bedstefar.

Fra v. onkel Olav, tante Poula, onkel Kristian
tante Edith, onkel Jens Kristian og Åse Høj Hansen

Fra v. fætter Jørn, Jens Erik, fætter Stener, Farmor og far.
Stående fra v. Tage, Jytte og Kaja Høj Hansen. Tak for hjælpen.

Drengene var så småt på retur og forude ventede der ca. 50 år med slid og slæb. Det var nu ikke det jeg tænkte på dengang, jeg skulle bare ud og tjene penge, min far syntes jeg skulle have en læreplads, men han synes også så meget dengang. Jeg ville ud og sejle, men det kunne der ikke være tale om. Selv om min mor havde lært os at svømme, var det blankt afslag fra hende. Jeg plagede og plagede, jeg skulle som 15 årig have mine forældres underskrift for at få en søfartsbog og det ville min mor og far ikke give mig. Det var fordi vi i familien havde mistet vores onkel, ved forliset den 23.12.1954 af Gerda Toft og så forliset af Hans Hedtoft i 1959, med 95 omkomne, samt flere andre forlis, så det var totalt udelukket. Min far skaffede så et job som arbejdsdreng på en Radio og Fjernsyns kasse fabrik i Horsens. Jeg var der ikke længe, jeg gjorde mig "udtilbens" og blev fyret, far var tosset. Så skaffede han mig en plads på landet som bondekarl og jeg blev bundet for ½ år. Det var hos gdr. Klestrup Hansen, Gramvej 15, ved Bjerre, pr. Hornsyld, hed det dengang. Vi var 2 bondekarle, Frode og mig, en pige i huset og hr. og fru Klestrup Hansen. Vi boede på gården og jeg havde fri lørdag søndag, men det var ude hvor kragerne venderfor ikke at få sand i øjnene,

Ikke en helt lille gård.

og ikke et sted for en knægt på 15, der skal sgu ske noget og det gjorde der ikke, men de var nu flinke nok, så jeg blev der det ½ år. Hjemme igen og jeg ville stadig ud at sejle og endelig gav de sig, mod jeg tog på sømandsskole først, i dag ved jeg det var meningen Søfartsskolen skulle kyse mig, men det gjorde den ikke og i november 1961 tog jeg toget til Sønderborg Søfartsskole.

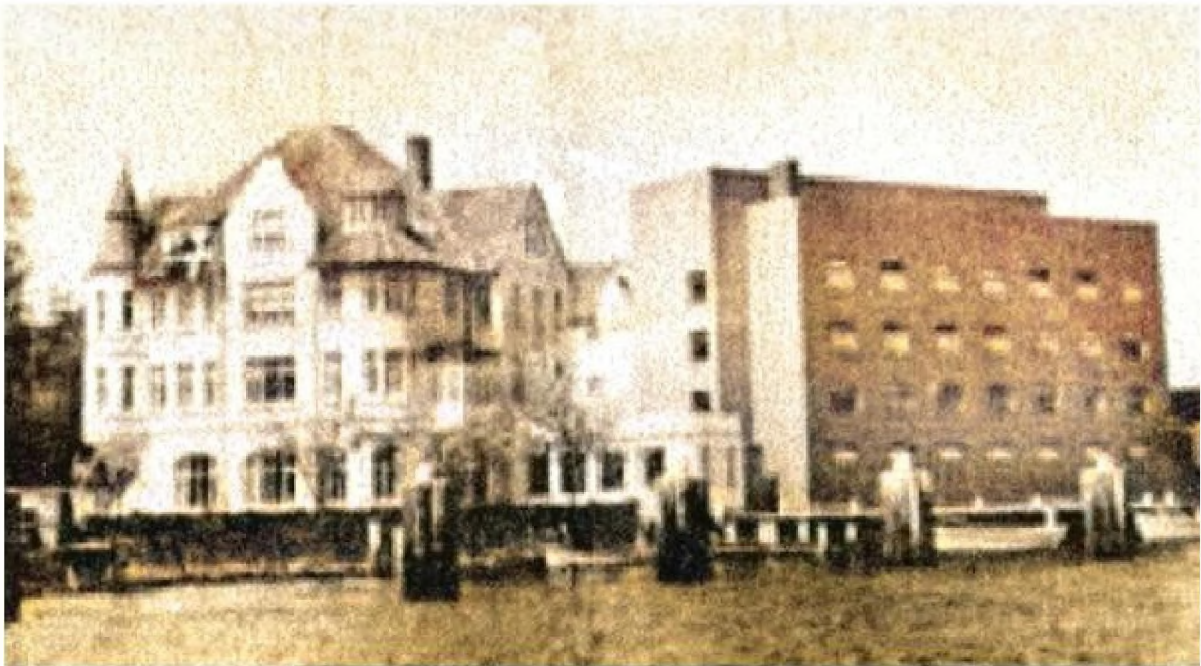
Statens Sømandsskole Sønderborg.

081045 . . . 1

Nu har jeg næsten røbet det heele.

Sømandsskolen startede i november måned, så jeg fik de 3 koldeste måne-der. En dag roede vi ud i vores store livbåde, så vidt jeg husker var vi 5 eller 6 elever i hver side og en styrmand. Vi roede syd ud af Als sund og langt forbi Sønderborg Slot. Det var koldt minus 2 – 3 grader, let vind og strøm medløbende, men så begyndte det at sne. Det var ikke tilladt at have vanter på. Vi øvede takt roning, skive årer og sejle med træsejl, (årene var rejst i vifteform så vinden kunne fange årebladene) så det gik ret stærkt og vi kom langt væk. Da vi så skulle til at ro tilbage havde vi alt imod os, både vind strøm og sø og så begyndte det også at blæse kraftigt. Vi frøs og vores fingre var blå af kulde. Dem der beklagede sig fik besked af styrmanden på at de kunne gå hen agter og pisse på fingrene. Vi var først tilbage på skolen ved 17 tiden stive af kulde og trætte, jeg glemmer aldrig den tur.

Vi var det sidste hold der gik på den gamle skole. Th. den nye. Ikke verdens bedste foto beklager.

Vores bro og vores 3 travaljer.

Inde på vores kammer omklædt i daglig blåt.

3 af gutterne. Det var en af de 2 robåde jeg hev den lille dreng op i.

Læg mærke til stilladset, det er den nye sømandsskole.

Skolen dengang

I skabene skulle vores tøj ligge på en bestemt måde og så skulle der ryddes op. Så var der morgenmad kl. 07.00, kl. 7.30 var der så inspektion på kamrene og gud nåde den stakkels synder der ikke havde sit grej i orden, så kom notbogen frem hvor man noterede forseelserne. Det blev fortalt til morgenmønstringen kl. 8.00, hvor vi alle, ca. 70 elever og lærer var samlet. Så blev flaget hejst under afsyngning af: Der er ingenting der maner som et flag der går til top. Vi var 6 elever på vores værelse. Der var 3 stk. etage køjer, 6 gamle stole, et bord og 6 små skabe. Vi blev purret ud kl. 06.00 og når vi var færdige med vaskeriet, skulle køjerne reddes på en bestemt måde. Lagenet skulle være stramt, der måtte ikke være en fold og tæppet skulle rulles sammen så det lignede et helt lige rør.

Der er ingenting, der maner,
som et flag, der går til top,
mens det drager vore hjerter
og vort sind mod himlen op, -
og det vajer under saling
som en flammende befaling,
åh, men også som en hvisken
om det største, som vi ved:
Ikke din og ikke min,
men hele folkets evighed.

Fra himlen er du faldet,
du Danmarks helligdom!
Did har du kæmper kaldet,
som verden leder om.
Så længe rygten svinger
sig over land og sø,
mens Nordens harpe klinger,
din ros skal ej uddø.

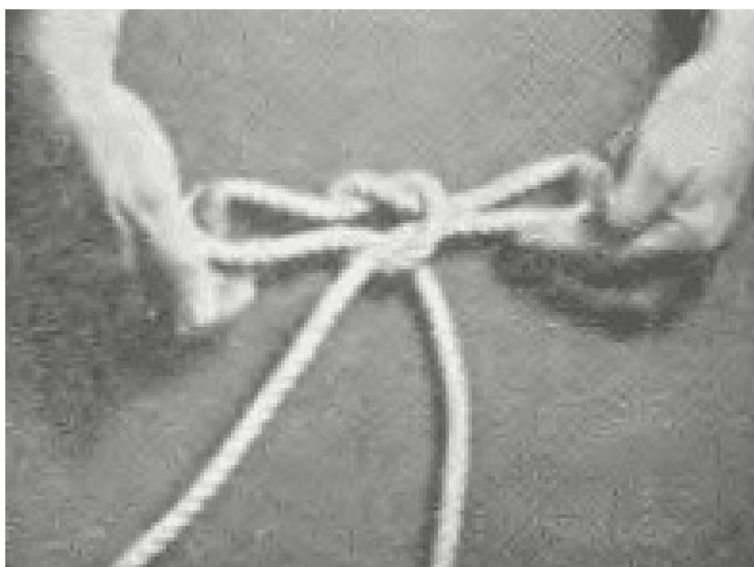
Der efter startede undervisningen. Klokkeren 16.00 blev flaget hevet ned under afsyngning af. Fra himlen er du faldet og så var der aftensmad kl. 17.00. Det var en hård skole, kæft trit og retning og disciplin, meget værre end hos militæret. Kom vi til at gøre noget vi ikke måtte fik vi, som sagt "noter" og havde vi 3 af dem var der ikke noget med at få fri og vi måtte blive inde på skolens grund det antal dage som af forstanderen under morgen mønstring idømte os. En aften vi var kommet til køjs havde jeg glemt at læse på min motorlærer jeg havde for til næste dag. Jeg sneg mig ud i vagtstuen og "lånte" en lommelygte som jeg læste motorlære med under tæppet. Da jeg var færdig var jeg træt og lagde bogen og lygten ind under min køje og ville så lægge det på plads næste morgen, det glemte jeg og det blev opdaget. For den forseelse fik jeg en not for at havde "stjålet" lygten, en not for at læse efter kl. 22, en not for at havde glemt at aflevere lygten og en not for at havde glemt bogen under køjen, i alt 4 noter. Til morgen mønstring blev jeg i alles påhør idømt 7 dages nægtelse af landlov og måtte derfor ikke forlade skolens grund. En dag vi kom ud til frikvarter, så jeg ude i i vandet, lige ved broen noget plasken. Først troede jeg det var måger der slåssede om noget, men så så jeg en arm der stak op af vandet. Jeg råbte til de andre der stod i nærheden og vi løb ned til vores bro hvor vi havde en lille robåd liggende. Vi roede ud og så en mand og en lille dreng ligge i vandet og kæmpede for livet og da der var en stærk strøm var de kommet lidt fra hinanden.

Jeg fik først den lille dreng hevet op i båden, han overlevede fordi han havde fået luft ind under sin vindjakke og det var det der holdt ham oppe, han var ca. 4 – 5 år gammel. Så

roede vi hen til en kasket der flød i vandet. Jeg greb ned, men der var desværre ikke noget under. Det viste sig det var far og søn der var kærtret i en lille robåd. Vi søgte efter faderen og roede ind med den lille dreng der skreg i vilden sky. De andre søgte sammen med Falck, som var kommet til, men de fandt ham desværre ikke. Dykkerte fandt ham ca. en uge efter. Det var som sagt far og søn der var taget ud at fiske og var af en eller anden grund kærtret. Vi vidste at den slags hændelser ville blive nævnt i Pressens Radioavis klokken 22, men vi skulle være til køjs samme tid og fik da heller ikke lov at høre det, men det blev nævnt i radioen klokken 22. Næste dag til mønstring takkede forstanderen os, han fortalte at han selv stod oppe på broen og så det hele og sagde at hvis vi ikke havde kunnet klare det, var det gamle fjols selv hoppet i fra broen, han var også lidt af en gammel nar.

Mange år senere.

Mange år gik og jeg var sygeafmønstret mit sidste skib M/S Sine Bres pga. en blodprop i "lysmaskinen på maskintoppen" og brugte ½ år på at blive rask. En dag mødte jeg søfartslægen i Føtex og spurgte om hvis jeg kom og ville havde et stempel i den blå, hvad han ville sige til det. Han svarede, lad være med at spørge mig om det, var svaret. Så var min tid med saltvand under kølen forbi og jeg blev "udnævnt" til at være gammel og blev pensionist. En aften kom jeg til at tænke på den lille dreng, jeg havde hevet op af Sønderborg havn. Vi havde ikke på skolen hørt noget siden den januar dag og mange gange havde jeg efterfølgende tænkt på hvad der var blevet af ham og fik så ideen til at forsøge at finde ham. Jeg brugte et par aftener ved pc'en, men det gav ikke noget. Jeg fik så ideen til at kontakte en af aviserne i Sønderborg og her er resultatet.

Stikken, Sømandens hjemlighed.

Man kan vise hvordan det laves mindst 10 gange og alligevel kan dem der ikke kender det, ikke lave det. Stikken laves på 2 sekunder, der af navnet. Stikken bruges ikke i dag.

Redningsmand efterlyser den reddede

En gammel sømand vil gerne i kontakt med en overlevende dreng fra en dramatisk hændelse på Alssund ud for Alhambra for 51 år siden

Af Svend Mikael Larsen

EFTERLYSNING "Jeg gik på sømandsskole i den gamle skole Alhambra ved broen til Als i 1961 til 1962," sådan starter en henvendelse, som Lokaltidningen Budstikken har modtaget fra Bjarne Skov Poulsen fra Korsør. Videre skriver han:

"Vi kom en dag ud til frikvarter, og der så jeg ude i Alssund noget, der lignede måger, som sloges. Men så fik jeg øje på en arm, der stak op af vandet. Jeg fik fat i tre drenge, og vi løb ned til vores båd, der lå neden for skolen. Da vi kom ud til stedet, så vi en lille dreng, der flød i vandet på grund af luften i sit tøj, og jeg fik ham hevet op i robåden. Lidt derfra så vi en kasket, men da vi kom derhen, var der ikke nogen under kasketten. Vi søgte et stykke tid til der kom andre til og røede så ind med drengen."

"Jeg vil anslå ham til at være

For 51 år siden blev en dreng reddet op af vandet ud for Alhambra. Nu vil redningsmanden gerne i kontakt med ham.

en 4 til 5 år gammel, og han overlevede heldigvis. Det gjorde hans far desværre ikke. Han blev fundet cirka en uge efter," husker Bjarne Skov Poulsen.

"Hvordan dette kunne ske, ved jeg ikke, men de var sejlet ud i en robåd, der så kæntrede. Det blev nævnt i radioavisen, men den måtte vi ikke høre, for det skulle være ro, og lyset skulle slukkes kl. 22," fortæller han.

"Vi fik aldrig noget at vide om det efterfølgende forløb.

Jeg har siden været sømand, men er nu pensionist. Jeg har forsøgt at finde drengen men kan ikke, og det er ham, jeg gerne vil finde," siger den pensionerede sømand.

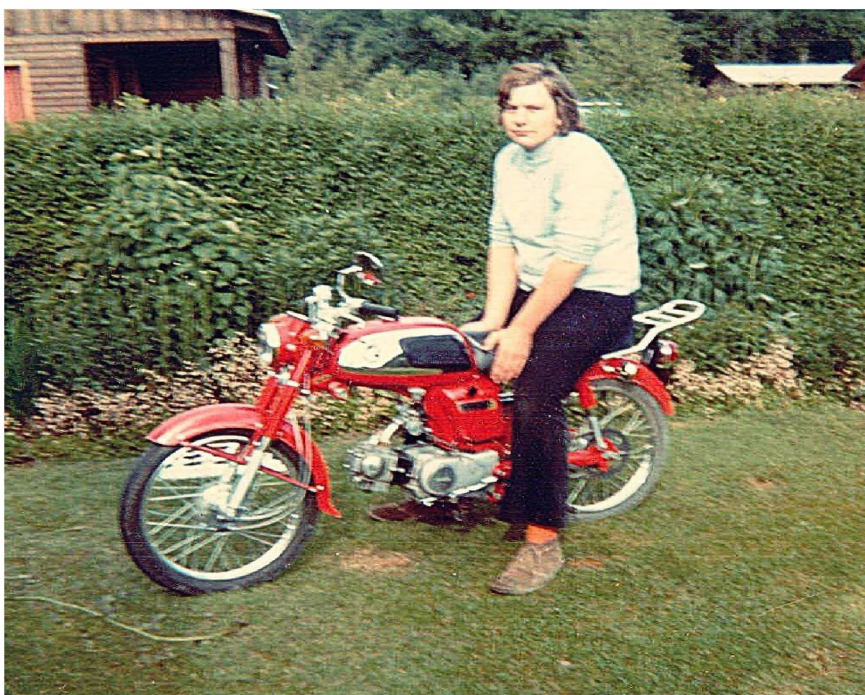
"Vil og kan I hjælpe mig med det, så vil jeg blive meget glad," slutter Bjarne Skov Poulsen sin henvendelse.

Kender man noget til drengens skæbne, kan man kontakte Bjarne Skov Poulsen på pbjarne@jubildk.dk.

Jeg fik denne efterlysning i en af Sønderborgs aviser og det gav pote.

En ca. 2 måneder efter efterlysningen, blev jeg en aften ringet op af en der præsenterede sig som Norbert Poulsen. Han fortalte at han var den lille dreng jeg hev op af Sønderborg havn i januar måned 1962.

Vi talte længe sammen og han fortalte at efterfølgende fandt hans mor en ny mand og Norbert fik så efternavnet Poulsen. Han uddannede sig inden for forsvaret og var i 15 år tilknyttet Oksbøl lejren. Den havde min onkel Olav også været tilknyttet. Hvad hedder din onkel spurgte Norbert han hed Olav, er det Prip du mener ja svarede jeg han hed Olav Prip Petersen ham kender jeg godt og så har du en fætter der hedder Finn jeg kendte dem bække 2 godt. Min fætter Finn havde været i Oksbøl nogle år sammen med sin far. Han havde i hele hans ungdom boet i Ølgod og en stor del af vores familie boede i og omkring Grindsted og dem besøgte jeg meget tit. Tja måske havde vi mødtes uden at vide hvem vi hver især var.

Her er så den lille 5 års dreng jeg hev op af Sønderborg havn i 1962, blevet 16 år gammel.

Norbert Poulsen ved søværnet 21 år gammel.

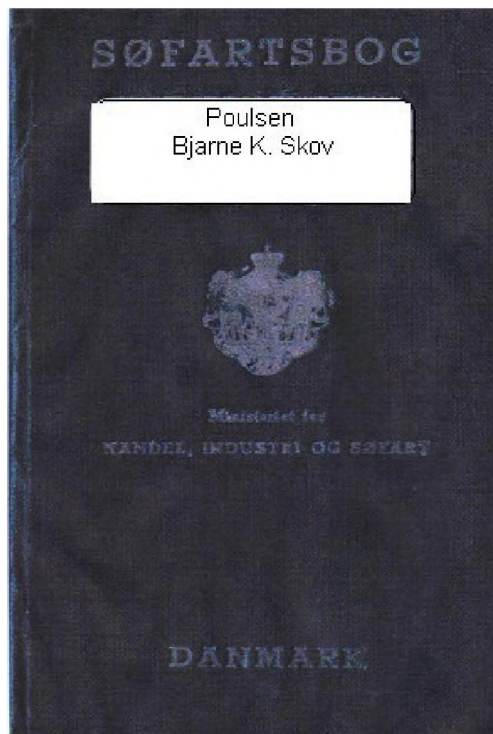

Norbert Poulsen. Lidt ældre.

Her ude midt i Sønderborg havn hev jeg den lille dreng op.

Der var også andre former for straf, så som at skure dørken i vores messe med en tandbørste, og at skifte vand i vandpytterne, ja deres opfindsomhed var stor, de var rene sadister. Skolen sluttede i februar 1962 og jeg fik min Søfartsbog.

Den gamle Søfartsbog.

De efterfølgende skibe i rækkefølge. I disse skibe var min postadresse hos far og mor.

Jeg mønstrede Sibonga rederiet ØK, torsdag d. 8.3.1962. Jeg var mønstrede som dæksdreng i Kbh. og afmønstret onsdag d. 22.8.1962 i Kbh. Det var mit første skib.

M/S Hela.

Mønstrede i Frederikshavn d. 29.9.1962, som dæksdreng. Afmønstrede lige før jul i Horsens.

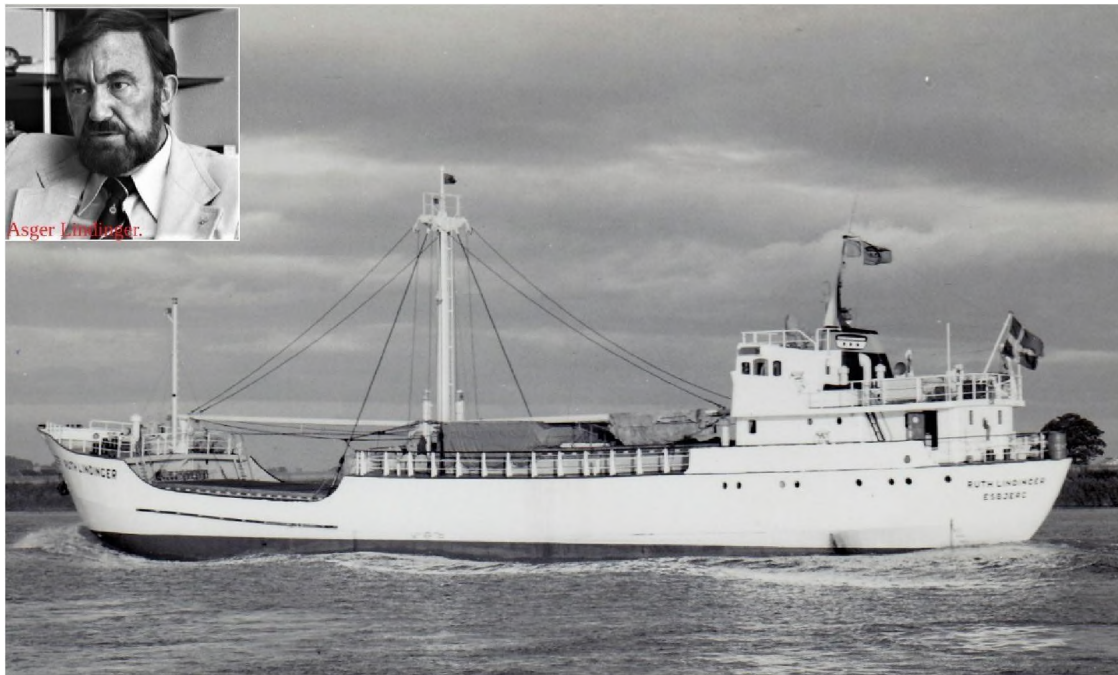
M/S Carl Fridolf.

Mønstrede i Hirtshals den 18.2.1963, som ungmand og afmønstrede i Esbjerg d.13.10.6319. På fotoet er vi for første gang i skibets hjemby Svaneke, derfor er vi pyntet med signalflag og det er mig der er til rors.

M/S Gerda Vesta.

Mønstrede d. 9.1.64 som ungmand i Kbh. og afmønstrede i Kbh. d. 27.5.1964. Den var vi nær forlist med. Skipperen skulle hjem til 50 års fødselsdag, det kom han ikke. Vi fik en forkert sø, lasten forskubbede sig og vi mistede styringen og måtte gå i nødhavn med 30 graders slagside. Inden afsejling Newcastle havde lodsén sagt han kun ville tage os ud i yderhavnen. Det blæste 10 til 12, tiltagende efter den gamle Beaufort skala, som svare til omkring 30 m/s.

(Indsat foto, rederen Asger Lindinger.)

M/S Ruth Lindinger.

Mønstret den 28.5.1964, som letmatros i Kbh. Afmønstret i Kbh. den 16.9.1964. Stående på dækket undertegnede, mig. M/S Ruth Lindinger var et helt nyt skib, der kom fra værftet i Ringkøbing. Ny udklækket letmatros af Guds nåde og rederiernes barmhjertighed. Rederen Asger Lindinger, havde modsat de fleste tilvalgt 13 tallet. Skibet skulle sættes i vandet den 13. december 1963 kl. 13 og var bygning nr. 13. På toppen af disse 13-tal skulle der være 13 bogstaver i skibets navn. Asger Lindinger, s hustru navn var Ruth og derfor kom skibet til at hedde Ruth Lindinger. I øvrigt var Asger Lindinger en hyggelig og ligetil fyr, skipperen var den diametral modsætning.

m/s. Karin Smits.

Mønstrede som letmatros den. 29.9.1964 i Kbh. afmønstrede den, 31.10.64 i Århus

m/s Inger Clausen.

Mønstrede den 6.12.1965 i Åbenrå som letmatros. Afmønstrede den 23.3.6519 i Åbenrå, efter en brand. Skorstenen som var af letmetal smeltede. Falck fik reddet maskinchefen ud af hans køje og slukket ilden. Ingen omkomne eller tilskadekomne. Men skibet blev næsten vrag.

Fuld lastet kunne vi havde 135 køer. Vi lugtede af bondekarle men det var til at holde ud når man tænkte på hvad vi fik i hyre.

Ind imellem afmønstringer og ferier blev livet levet med alle vennerne fra barneårene og jeg kunne fortælle mange sjove og mindre sjove historier fra kroen, men jeg vil nøjes med et par stykker. Gamle Johannes fisker begyndte at komme på kroen. Han boede nabo til Willy mælkeemand på Hovedgaden, ikke langt fra kroen. Han havde gjort sig gode venner med Fru Hansen og fungerede som selvbestaltet kro- karl, han hentede øl på lageret, fejede og ordnede haven og drak 1 eller 2 "gratis" øl (resten betalte han selv) og fik engang imellem mad og så gik han kun i gummistøvler. En lørdage op ad dagen ankom vi nogle stykker og skulle slukke den tørst der allerede om fredagen var skabt, Johannes var allerede godt kørende. Vi sad så og raflede det meste af aftenen og på et tidspunkt talte vi om hvilket "bondebal" vi skulle køre til, Søvind, Hundslund, Hovedgård, eller til Horsens. Det blev Søvind for der var ikke ret langt, vi skulle have en "mini taxi" det var det billigste for vi havde ikke ret mange penge og der kunne vi være alle sammen, for dengang var der ingen regler om hvor mange der måtte være i taxaerne og var der overlæs kunne den mindste af os være i bagagerummet. Vi havde fuld læs for Johannes ville med. Vi tog til bondebal for at høre musik, få øl og P. og F. Vi forsøgte så det med pi78 ger, men straks kom de lokale bønderkarle og ville forsvare omegnens svage køn og så måtte vi alle rejse os for at forsvare vores rettigheder. Da det var tilendebragt skulle vi havde slukket tørsten i Øl og da det var ovre ville vi danse, men nu ville pigerne ikke havde noget med os at gøre og så var der heller ikke noget af det "frække". Sådan forløb de fleste lørdage desværre. Nå, vi skulle hjem fra Søvind og fik fat i en taxa, men der var jo lige så mange der skulle hjem igen, så gamle Johannes fik igen forsædet. Hvordan han fik hovedet ned hvor benene plejer at være og benene op på forsædet anede ingen, heller ikke dengang, men det gjorde han og sådan ville taxamanden ikke køre, men Johannes kunne ikke komme op selv. Vild panik, for taxamanden talte noget om han ikke ville køre med os. En råbte kom så ud Johannes og 2 af de andre, tog hvert et ben og hev. Fy for satan en lugt der bredte sig da Johannes støvler røg af, men vi blev kørt hjem. Efterfølgende var Johannes støvler et stort samtale emne og det viste sig, han også sov med dem på om natten. Igen var Pusser først med det "nye", han var, skønt kun 17 år den første der fik bil. En gammel Ford A med jordmoder kasse bag på. Han fik den fordi den ikke kunne køre, men Pusser fik den til det, han kunne bare ikke lave lyset og det kom den aldrig til. Den skulle startes med håndsving og det kunne godt tage lang tid før den gik i gang. Ford A 1938, man aner lige jordmoder kassen bag på. Pussers var ikke så pæn som denne her. 79 Det var en lørdag aften, på kroen. Vi havde siddet og raflet fra kl. ca. 14 og hen under lukketid ville nogen til Søvind, en ville til Horsens og en anede ikke hvor han var. Pusser skar igennem, jeg kører til Hovedgård Kro, der er bal, jamen for fanden mand du er kun 17 og har ikke noget kørekort, det ved bilen sgu da ikke svarede Pusser, der er heller ikke noget lys på sagde en anden, så kører vi sgu efter stjernerne svarede Pusser, der er kun ca. 15 km. ud over de små veje. Vi fik startet "dollargrinet" og kom af sted. Det gik også fint, for vi var alle vågne og når Pusser ikke kunne se, var der andre der kunne, DREJ lød det tit fra bagsædet.

En Fort magen til Pussers bare ikke nær så flot.

Vel ankommet derover skulle vi jo igen på udkig efter piger og øl, men men det gik som alle de foregående gange ingen P og F, så efter et par pils eller ? Ville vi hjem, men Forden ville ikke starte, jeg tror det var i november måned for det var skide koldt og vores tøj var ikke vintertøj og skoene var dansesko. Efter lang tid og mange forsøg, eder og forbandelser, spark og det der var værre, fik vi gang i Forden, men nu kunne vi ikke få liv i Pusser, han havde lagt sig til at sove på bagsædet. Så måtte en anden køre, jeg husker ikke hvem. Vi var på et tidspunkt kørt forkert og skulle havde drejet til venstre ved et T kryds, "sjafutten" så det for sent og vi kørte lige ud. Forden lød som et Messerschmitt Bf 109 kampfly, da den gik i luften over vejgrøften og satte sig fast inde på en roemark. Selv Pusser vågnede, hvad helvede laver i peb han. Vi forsøgte at få Forden fri, men det var umuligt, den gravede sig bare længere og længere ned, vi opgav og gik en 7 – 8 km. hjem, ingen kom noget til. Næste dag fik vi den ud og hjem. Jeg husker ikke hvad der videre skete men Forden, men jeg tror det var dens sidste tur. Jeg havde lige fået en ny stor og dejlig overfrakke af mor og far, den havde jeg taget på en lørdag aften på kroen. Jens Erik var der også og på et tidspunkt ville ham og et par andre "knægte" kører. Lige pludselig da de var gået lød der råb og skrig uden for og en råbte at Jens Eriks knallert, en Puck Maxi brændte. 80 Puck knallert Jeg løb ud og der stod han lamslået og så på. Jeg løb ind og hentede overfrakken og fik slukket banden med den og hans knallert havde ikke taget ret meget skade, men nu var min overfrakken ikke ny længere. Senere forsøgte jeg at "kræve" erstatning, der var ingen der bad dig om det, var svaret. ha ha. Fru Hansen på kroen havde enkelte "kæledægger" og den største var Jens Erik, ubetinget! Fru Hansen havde en søn, Larry han boede i København og for en gang skyld tog fru Hansen fri og aftalte med Jens Erik at han skulle passe kroen et par dage, en lørdag-søndag. Han blev instrueret i at passe den og lovede at der ikke ville blive nogen form for ballade. Fruen tog af sted og så startede festen. Den sluttede da en eller anden lige skulle svinge sig en tur i den stor lysekro i krostuen og den tur holdt den ikke til, den røg ned sammen med legebarnet. Om hvad fru Hansen sagde eller hvad der efterfølgende skete aner jeg ikke, men jeg tror ikke Jens Erik passede kroen siden. Vennerne forsvandt nu stille og roligt. Nogle flyttede, andre fandt en pige og blev gift, fik

børn og tilsids var der kun få tilbage at "lege" med, når man var afmønstret eller holdt ferie.

Drengetiden var nu næsten forbi.

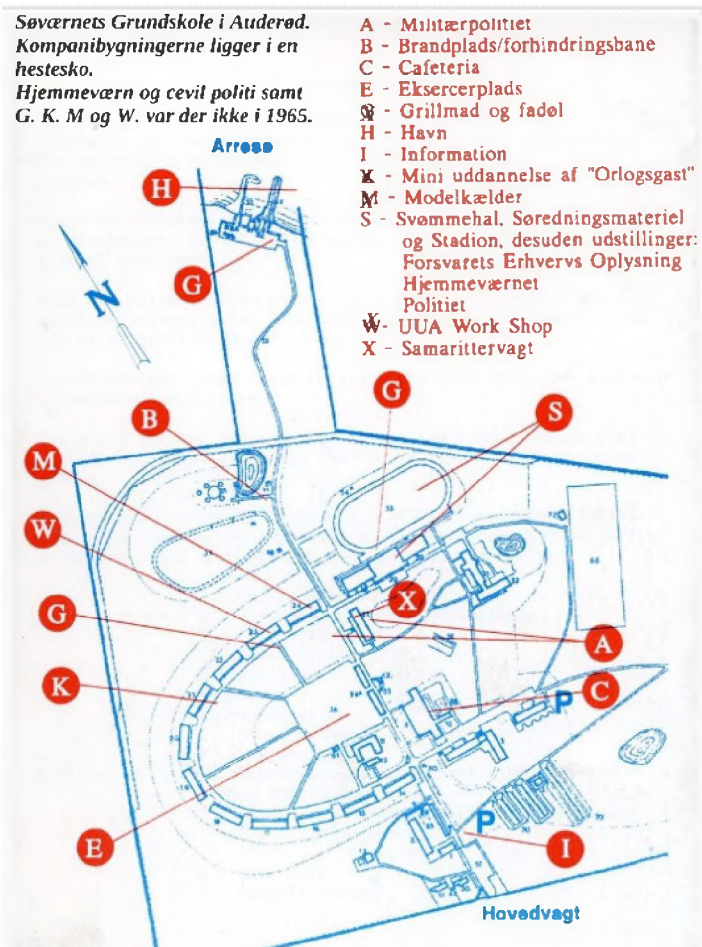
Passagerskibet m/s C.F. Tietgen. Bemærk der er ingen malteserkors i skorstenen.

Mønstret som letmatros de.,31.5.1965 i Kbh. Afmønstret den 31.7.1965 i Århus. Årsagen til den korte udmønstring var en indkaldelse til Marinen, for aftjening af min værnepligt den 9. eller 16 august. Hjemsendt den 7. oktober 1966, fra korvetten Flora i Frederikshavn, dagen før min 21 års fødselsdag.

SØVÆRNET:

Ved i hvorfor kompagnibygningerne ligger i en rundkreds ? Har i nogensinde et firkantet cirkus.

Hovedvagten dengang og for længst forladt.

*Distensionen sad på venstre overarm både på paradeuniformen og arbejdstøjet og betød befaren matros
"Det røde ølanker"*

Forklaring på distingsionen. Den skulle vi sy på venstre overarm på paradeuniformen og daglig blå, (arbejdstøj.) og den viste os der har den var søfolk af den civile slags. Vi skulle altid bære paradeuniformen når vi forlod tjenestestedet/skibet, det var dengang et krav. Det betød bla. at ens civile kollegaer (søfolk) kunne se man selv var en kollega og så vidste de vi dengang i 1965 kun fik 20-25 kr. og ugen og slet ikke havde penge nok til noget som helst. Noget helt andet. Når nu man var kommet i Søværnet kunne man lige så godt forsøge at få det så godt som muligt og derfor meldte jeg mig frivilligt til ubådene.

Mig som nyklækket "møl" Lægsnummer 6189198 ?

Lappedykkeren.

Her ligger den i Auderød men senere da grundskolen lukkede blev den forhalet til Bangsbo Fortet ved Frederikshavn og er efterfølgende en museumsgenstand.

Dengang ved udlevering af uniformer og dagligt blå (arbejdstøj) fik os der var befarne søfolk et lille rødt anker som skulderdistinktion der skulle syes på venstre ærme. Det havde 2 betydninger. Os der bar det blev nu sat til at lære dem der ikke havde indstiktionen at lære dem knob og stik samt at smide en kasteline iland og kvejle den rigtigt op og hvad der var for og agter, styrbord og bagbord på et skib og et kølsvin ikke er en so eller en gris i lasten og en kompasrose ikke er en "kost" til madammen eller deres mor. Det holdt hårdt og nogle fandt aldrig ud af det.

"Øvelsesskibet" Lappedykkeren.

Klassifikation			
Skibstypen:	Øvelsesskib (landfast)		
Klassen:	Ikke oplyst		
Andre enheder i klassen:	Forhåbentlig ingen		
Specifikationer			
Skibsværkt:	Ikke oplyst		
Design:	Ikke oplyst		
Kølen lagt:	1959		
Søsat:	aldrig søsat (heldigvis)		
Indgået i flåden:	19. december 1959		
Udgået af flåden:	2008		
Skibsnummer:	001, senere L01		
Int'l kaldesignal:	Ikke oplyst		
Deplacement:	Ikke oplyst		
Dimensioner:	Længde:	Bredde:	Dybgang:
	Ikke oplyst	Ikke oplyst	0,0 m

Besætning:	Skiftende
Maskineri:	Inet
Aktionsradius:	0
Armering:	Ingen
Fart:	0 knob

Historie

Dato:	Tjeneste:
1959 - 2008	Ovelsesmodel for kommende orlogsgæster
2008	Nedtaget i forbindelse med lukningen af Søværnets Grundskole i Auderød. "Ovelsesfartøjet" forventes genopstillet ved Museum Bangsbo ved Frederikshavn som legeredskab for besøgende børn mfl.

Skibschefer

Dato:	Chef:
1959 - 2008	Skiftende chefer for Søværnets Eksercerskole/ Søværnets Grundskole

Evt. yderligere bemærkninger

Særlig landfast ovelsesfartøj oprindelig placeret på en græsplæne ved Søværnets Eksercerskole/Søværnets Grundskole i Auderød ved Frederiks-værk. Fartøjet var opbygget af komponenter fra patruljefartøjet **KRIEGER** og kasserede enheder af **SØLOVEN**-klassen.

Søværnets Grundskole i Auderød strøg herefter hendes/dens kommando den 20. december 2007 klokken 1215 efter næsten 50 år i søværnets tjeneste.

Hvorfor så meget om Lappedykkeren? Jo alle søfolk syntes den var en parodi og for andre var selve indkaldelsen en parodi, det skulle bare overstås.

FLS 7; Hønen besejlede Holmen - Esplanaden.

FLS 7 Hønen. Den sejlede med alt, revl og krat høje som lave.

Obligatoriske undersøgelser for at komme i ubådene. Alt blev undersøgt selv plumpe/fyldning i tænderne var fyldt helt op så der ikke var luft bag plumpene i tænderne.

Alt bestået på Rigshospitalet.

Alt var nu bestået på nær den sidste prøve, trykprøven på Holmen.

Tryktanken på Margretheholm.

Trykprøvet til 5 atmosfæres tryk svare til 50 m. dybde. måtte ud ved 3. Kunne ikke udligne trykket i v. øre pga. forkølelse. Skod! Slut med drømmen om ubådene. Man får kun en chance i tryktanken og så er man blandt de 40 der ikke bestod. :-)

Så måtte jeg tage til takke med inspektionsskibet Hvidbjørnen.

F 348 Inspektionsskibet Hvidbjørnen.

Inspektion og søredningsskib ved Grønland og Færøerne. Et godt og dejligt søskib, den lå som en svane i søen.

Inspektionsskibet Hvidbjørnen (1962-1992)

Historie	
Datos:	Tjeneste:
1979	Flyvedækket ændret for at kunne have Lynx-helikopter ombord
1986	Radarkuppel påsat på Orlogsværftet
1963	I Kadetdelingen med besøg i Marokko
1965, 1966 og 1967	På opmåling ved Grønland
1968	På opmåling i danske farvande
1968	I Kongedeling til Grønland
1969	På opmåling i danske farvande
15. maj 1980	Den første Lynx-helikopter til Søværnet afleveredes officielt ombord under et ophold i London
5. juni 1987	Repræsenterede sammen med inspektionsskibet BESKYTTEREN og inspektionsskutteren AGPA Inspektionsskibseskadren ved Langelinie, da man fejrede fiskerinspektionstjenestens 400-års jubilæum
23. maj 1993	Solgt til H. P. Nedbrydning
6. august 1993 - 9. august 1993	Anvendt som logi- og restaurantskib i Esbjerg under festlighederne omkring "Cutty Sark"-sejladsen. Derefter ophugget i Esbjerg

Klassifikation			
Skibstype:	Inspektionsskib		
Klasse:	HVIDBJØRNEN-klasse		
Andre enheder i klassen:	F349 VÆDDEREN F350 INGOLF F351 FYLLA		
Specifikationer			
Skibsværft:	Århus Flydedok og Maskinkompagni A/S		
Design:	Orlogsværftets konstruktionskontor		
Kølen lagt:	4. juni 1961		
Søsat:	23. november 1961		
Indgået i flåden:	15. december 1962		
Udgået af flåden:	30. november 1992		
Skrognummer:	F348		
Int'l kaldesignal:	OUEL		
Displacement:	1.777 tons		
Dimensioner:	Længde:	Bredde:	Dybgang:
	73,05 m	11,50 m	5,14 m
Besætning:	86 mand (18 officerer og 68 befalingsmænd/menige)		
Maskineri:	4 stk. General Motors Dieselmotorer 6.400 Hk 1 skruer Fra ca. 1980 desuden: 1 stk. Ulstein Bowthruster		
Aktionsradius:	6.000 sømil ved 13 knob		
Armering:	1 stk. 76 mm Maskinkanon M/61 LvSø 2 stk. 37 mm Salutkanon 1 stk. Dybd bombekasteapparat Mk 1 2 stk. 51 mm Lysrakete M/56 Helikopter: 1 stk. Alouette III Fra ca. 1982: 1 stk. Westland Lynx Mk 80/91		
Fart:	18,5 knob		

Vores 2 piloter var fhv. jagerpiloter, og var så dygtige de næsten kunne flyve helikopteren helt ind i dens hangar. Vi var gået op i Skálafjörður en fjord 6,3 sm. Nord for Thorshavn for at komme ilde af en kraftig storm 3 dage før den planlagte tur til København skulle foregå. Inspektionsskibet F 351 Fylla som skulle afløse os var ankommet og lå ankret op ca. ½ sm. fra os. Problemet var den skulle havde vores helikopter, men pga. den stærke storm ville skipperen ikke give tilladelse til at flyve. Skulle vi nå hjem før jul skulle vi snart af sted. Vores piloter ville jo også gerne hjem til jul og fortalte skipper at de sagtes

ALOUETTE III helikopter på agterdækket af inspektionskibet HVIDBJØRNNEN til kajs ved Flådestation GRØNNEDAL i 1969.
(Foto: Per Bohn)

kunne flyve den over. Endelig gav skipper sig og så fløj piloterne og efter vi havde hentet dem var det afgang mod København. Ind til vi kom ind på den sydlige kurs hjem fik vi øretæver af Nordatlanten og med den sydlige kurs fik det hele med, vind, sø, strøm og så var det ned af bakke resten af vejen. Det betød vi var hjemme i rekord tid, 2 dage før jul.

Lige efter nytår 1965 blev vi 4 befarne uvenner med næstkommanderende, men desværre kunne vi ikke smide ham iland og så måtte 2 af os nyde cigaren. Det efterfølgende som er en barsk beretning kan læses i mit skriv på [Results of search for 'Bjarne Skov Poulsen' > Slægtsforskernes Bibliotek catalog \(slægt.dk\)](#) Med navnet Dette er beretningen om min tid på de 7 verdenshave.

Hvad der videre skete har lidt at øre med dem her.

Flådestation Korsørs Våbenskjold

Flådestation Frederikshavns Våbenskjold.

Dans øe bliv ulad.

En lille aperitif på fortællingen.

Efter vores "farvel" til Hvidbjørnen var ORDREN tage toget til Flådestation Korsør og meld jer der ! Vi ankom Flådestationen og blev anvist et kammer og fik at vide hvor cafeteriaet var. Om morgenen efter morgenmaden spurgte hvad vi skulle. Svaret var ikke noget, de sagde det ikke men vi skulle kun kede os, vi skulle bare være der andet vidste vi ikke. Vi havde ikke fået vores shore pass og så kunne vi ikke gå i land. Vi spurgte så de "lokale menige" og de fortalte der var klippet hul i hegnet og da det blev mørkt fandt vi hullet og fandt også den lokale

beværtning Tinghuskroen. Vi lå på Flådestation Korsør i 18 dage og blev så beordret til Flådestation Frederikshavn. De havde ikke plan om at kede os til gengæld var der kun nattegn på torsdage men ingen penge før fredage. Sikke noget balje P. Jeg fik chancen ved en af de andre ville sælge hans ur og jeg fik tjansen og så gik vi på Fregatten og der mødte jeg en anden værnepligtig der var ombord på fregatten Flora og det var han rigtig træt af for Flora skulle på officielt besøg i London og han ville gerne bytte så han kunne blive i Frederikshavn, for han var gift og de havde lige fået en lille datter. Vi søgte Søværnets Personalekontor og fik tilladelsen og derved kom jeg ombord på Flora og fik jobbet som dagvagt. Det betød jeg skulle udlevere alt grejet til dækspersonalet og min befalingsmand var en fenrik der hed Sejr. Det var også en "sejr" for mig :-)

Triton-klassen var en af Søværnet skibsklasser, med i alt fire korvetter. Skibene var givet til Danmark som en del af Marshallhjælpen i kølvandet på 2. verdenskrig. Eftersom skibene var bygget i hed klassen i daglig tale i Søværnet aldrig andet end "Spaghettibådene". Der blev bygget 8 enheder af den såkaldte "Albatros - kl." 4 enheder til Danmark "Triton - kl." 3 (4) enheder til Italien "Albatros - kl." og en enhed til Holland "Lynx", der fik en kort levetid i den hollandske flåde på ca. 1 år. Den blev leveret tilbage til Italien. "Triton - kl." Samlet pris var 70 mio. kr. i 1954. Kort Uddrag af generalrapporter: (Triton - kl.) Et velsejlende og godt skib: Kløver søerne uden at dyppe stævn. Tager kun vand over i form af vandfygning. Ved sø på tværs slingrer skibet voldsomt, men med behagelige bevægelser. Er et glimrende manøverskib i stille vejr, både frem og bak. **Korvetten Flora** (1956 – 1977)

Klassifikation	
Skibstype:	Korvet
Klasse:	TRITON-klassen
Andre enheder i klassen:	F344 BELLONA F345 DIANA F346 FLORA F347 TRITON
Specifikationer	
Skibsværft:	Cantiere del Tirreno, Riva Trigoso, Italien
Design:	Ikke oplyst
Kølen lagt:	Ikke oplyst
Søsat:	25. juni 1955
Indgået i flåden:	28. august 1956
Udgået af flåden:	1977
Skrognummer:	F346
Int'l kaldesignal:	OUEG
Displacement:	Opindeligt: 875 tons Efter omarmorning 1960-62: 894 tons

Midt i billedet står fenrik Sejr dirigerende slagets gang. Affyring af dybdebombediagram. De grå bomber er de armerede, de orange er uarmerede og bruges til træning.

BANG ! og så var der fisk. Ja ja dem samlede vi op til kokken.

Min køje og skab lige ved nedgangen til 2. skifte. Dem hvis køjer lå op ad styrbord eller bagbord skot kunne sagtens nå at pille i garneringen der bestod af ca. 10 m.m. maling og inde under et tykt lag blå sprøjteasbest. I

malingen var der store og små skaller og nogen syntes det var sjovt at pille i. Den gang vidste vi ikke at den blå aspest var den farligste af asbest typerne.

Hvad er asbest?

Asbest er et naturligt forekommende mineral, hvis fibre kan adskilles til tynde, holdbare tråde. Det har været anvendt i mange erhvervsgrøner, fordi fibrene har en fremragende isolationsevne (modstår varme, ild og kemikalier og leder ikke elektricitet). Det benyttes ofte til at forstærke cement og andre materialer.

Det er imidlertid et særlig farligt stof (klassificeret som kræftfremkaldende i kategori 1A i [forordning \(EF\) nr. 1272/2008](#) om klassificering, emballering og mærkning af stoffer). Hvis produkter indeholdende asbest forstyrres, kan bittesmå fibre inhaleres, hvilket med tiden kan føre til sygdomme som asbestose, lungehindekræft og andre kræftformer.

Hvilke typer findes der?

Der findes flere typer asbest: actinolit amosit ("brun" asbest) anthophyllit chrysotil ("hvid" asbest) crocidolit ("blå" asbest) tremolit. Crocidolit og amosit er de to farligste former for asbest – de udgør de største sundhedsrisici, hvis deres fibre indåndes. Crocidolit er blevet udfaset siden 1970'erne. Der er dog meget tilbage i ældre bygværker.

Husk: Asbest skader ikke nogen, hvis den lades urørt. Den er kun farlig, hvis der skæres eller bores i den, eller den beskadiges. Det var så det farligste vi kom ud for i Søværnet.

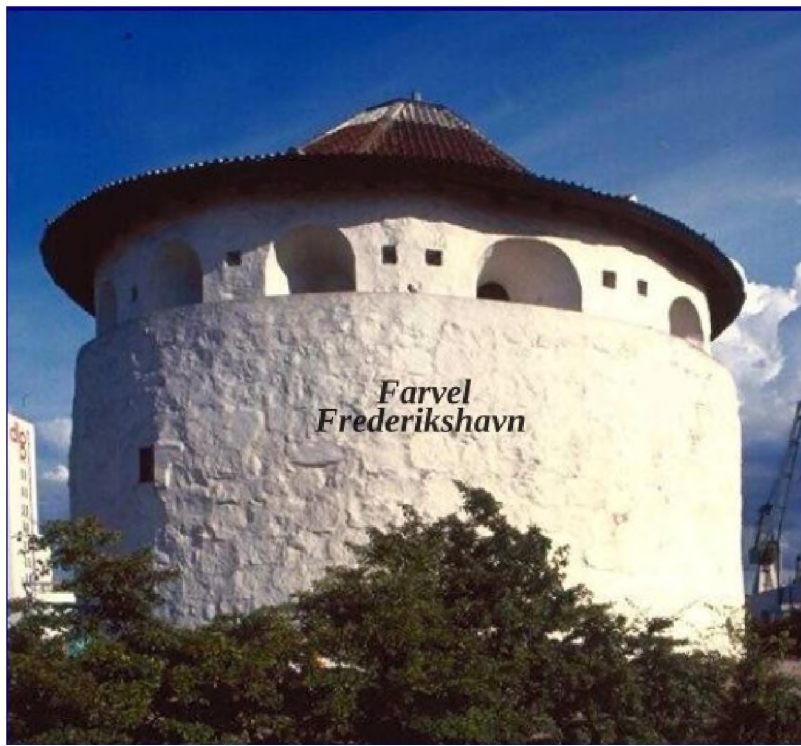
En lille fortælling om Nederlaget (fenrik Sejr) !

I Kiel havde jeg købt 2 flasker Hansen Rom og havde dem gemt nede i mit lille rum. Min "hjælper" og jeg fik så en lille en hver formiddag ved bordet jeg havde lavet bag døren og når bordet var slået ned skulle jeg huske at låse døren ellers væltede bordet når døren blev åbnet. En formiddag vi sad og fik en lille en, gik døren pludselig op, bordet væltede med kopperne og flasken. Heldigvis var proppen i så der skete ikke noget med rommen. Der stod fenrik Sejr, hvad fanden laver du dagvagt, tja vi får en enkelt, det gør vi hver formiddag, men kun en, vi overdriver ikke forklarede jeg. Han stod nu der og så lidt forlegen ud, (spiritus var strengt forbudt) det kan være de vil nyde en sammen med os, tja har i cola spurgte han, det havde vi ikke, jeg henter lige et par stykker sagde han og var væk. To minutter efter var han tilbage med 2 colaer. Så opdagede han jeg havde 2 flasker Rom. Hver formiddag omkring kl. 10 bankede det diskret på min dør og ind kom fenrik Sejr med 2 colaer.

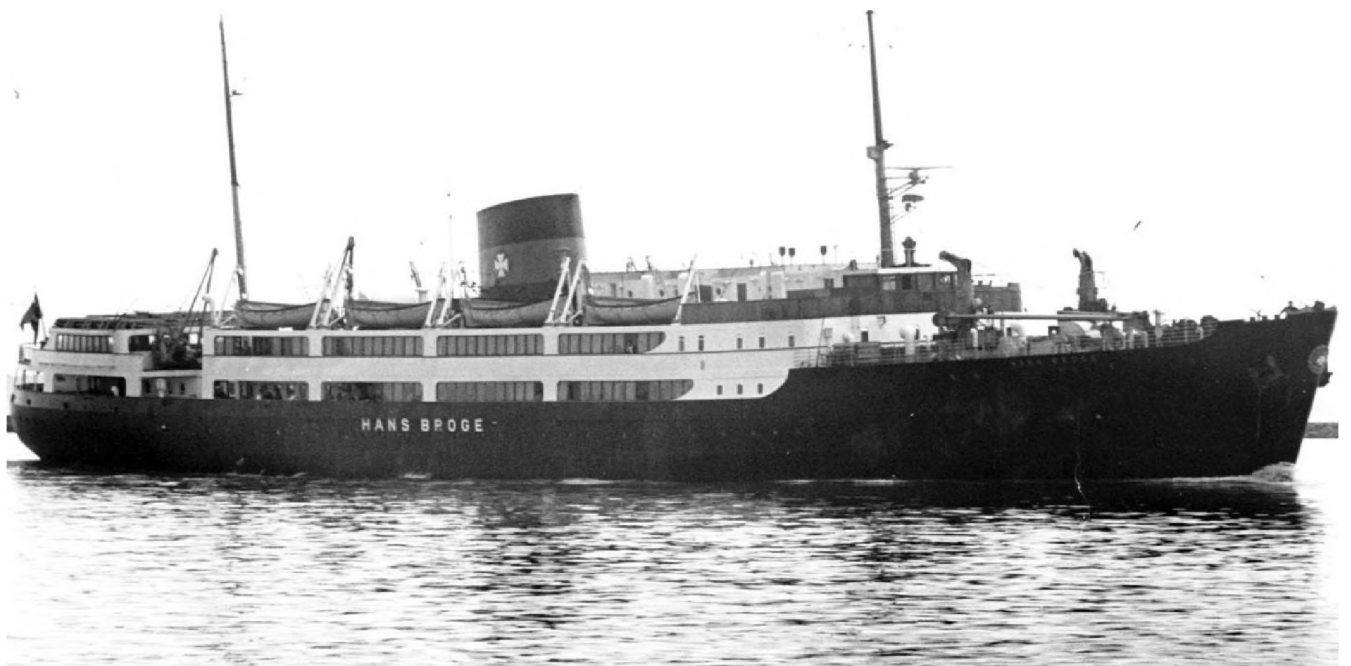

Det skete også vi fik et bad i Kattegat.

*Hjemsendt
Søværnet, fra
Korvetten Flora
beliggende på
Flådestation
Frederikshavn den
7 oktober 1965.
----- Trods alt et år
jeg ikke vil
undvære,*

Efter Søværnet var det koffardien igen.

m/s Hans Broge. Passagerskib. Nu er der kommet malteserkors i skorstenen. Mønstrede letmatros den 18.10. 1966 i Kbh. Afmønstrede i Kbh. d. 30.1.1967.

Vi sejlede bla. med øl fra bryggerierne til Århus og her lærde jeg at lave fuglereder, ja du læste rigtigt. I en 50 stk. ølkasse borer man fingrene ned i mellem øllene i kassen. Når man når ned til 3. lag trækker man 2 flasker op og vupti en fuglerede. Når man trækker de 2 flasker op falder de

2 lag på plads og ingen kan se der mangler 2 øl. Så er tippet givet videre, men nu har vi ikke 50 stk. ølkasser mere. Vi klunsede om hvem der skulle lave fuglereder til en omgang.

Vi nærmede os rederiet DFDS 100 års jubilæum og i den forbindelse skulle vi havde nyt skorstens mærke det skulle være samtlige af rederiets skibe og det skulle op mellem kl. 10 og 12 kl 11 gik bådsen og jeg op og satte det op. Alle ansatte i rederiet fik hver en chek, dem der havde været i rederiet under 15 dage fik 500 kr. og den der havde været ansat i over 15 dage fik 1000 kr. jeg fik 1000 kr. det syntes jeg var flot.

Vi havde en 2. styrmand der en dag sagde let (navn for letmatroser blandt søfolk) jeg vil ikke have de opholder dem nede hos stewardesserne, hvortil jeg bad ham passe sig selv. Han var sur over han aldrig blev inviteret med til de fester der meget tit forekom nede hos dem. De boede på 2 mands/kvinde kamre og jeg var selvskrevet, de sagde du kigger bare ned er der noget i gang deltager du bare og er der ikke noget i gang laver vi bare noget, der var næsten altid fest :-)) Så fandt styremanden på at invitere pigerne op til ham selv ved at lokke med en flaske et eller andet. Så drak de det han havde og så var bunden jo lagt, så tilkaldte de forstærkning og så startede vi en bette fest nede hos dem og det var det styremanden var sur over at han ikke var med. Pigerne kunne heller ikke li ham, han var en pralrøv og han ville "kun pille" ham gad de ikke.

Jeg afmønstrede i København sammen med en af kahyts"jomfruerne" som jeg flyttede ind til en uges tid.

S/S Edouard Suenson. Kabelskib. Rederiet Store Nordiske. Her krigsmalet pga. II WW.

Første udmønstring som matros den 2. 3. 1967 i Kbh. Afmønstret den 01. 04. 1967 i Kbh. Skibet var bygget i 1922 og var kulfyret. Derfor hed den ikke M/S men S/S, for steam ship. Ophugget på Masnedø. Den blev næsten 50 år gammel. Den skulle på Grønland og det ville vi ikke, derfor den korte ud- mønstring. Jeg havde allerede hørt meget om dette skib blandt søfolk og mildt sagt ikke noget godt, men når man er uden penge sulten og tørstig tog jeg

chancen. Det viste sig at vi var 12 matroser, ingen letmatroser, ungmænd eller dæksdreng, men vi havde også en bådsmand, han opholdt sig bare ikke sammen med os 12 andre, hvad der ellers var normalt i skibe dengang.

Vi fik fordelt vagter, de daglige rutiner og messemand blev Jens græstørv. Jeg skulle gå sammen med en matros fra Norge, Thorolf Schjetne. Der var spiritus ration og overstyrmanden havde sat den til 2 ltr. Spiritus til matros messen og 6 pilsnere pr. mand pr. dag og det viste sig hurtigt var nødvendig. Det gode ved skibet var at selv i maskinen kunne man føre en almindelig samtale, der var ingen motorlarm pga. maskinen var en oliefyret dampmaskine. Besætningen var på 46 mand hvor ca. halvdelen var kabelarbejdere. Vi gik nord om Skagen og skulle til Nordenham i Tyskland for at laste kabel. Ved afgang skulle vi gå til Jærens Rev og hive et 100 års gammelt kabel op som ikke var i drift. Det skulle op fordi fiskerne klagede over de fik det i deres trawl. På vej der op fik vi en piver fra nordøst og bakkede 2 mil på en vagt vi kunne slet ikke gå imod det. På grund af vejret gik vi ind til Stavanger og lå der til der lev vejr til at få kablet op. Det blæste igen op og vi bøjede kablet af og gik til København. Vi blev spurgt om vi ville gå vagten i Påsken og det passede os godt så sparede vi pengene til hoteller. Efter Påsken afmønstrede vi.

M/S Mombasa, rederiet ØK.

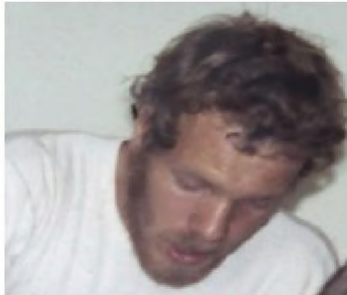
Bådsmand Børge Larsen.

Tømmermand mig.

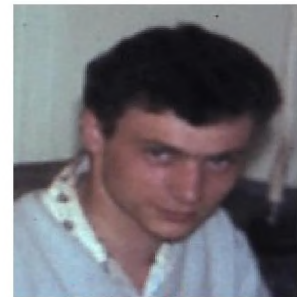
Matroe Thorolf Schjetne.

Matros Helge Nielsen.

Matros Torben Gejl.

Matros Hasse ?

Letmatros ? Siverson

Ungmand "Marie"

Ungmand ??

Dæksdreng ??

mini dæks.

matros, jeg kan ikke huske hans navn.

Dæksbesætningen på min første rejse rejse med M/S Mombasa. Mini dæks var chifens søn på 5 år. Ham og hans mor var med hele rejsen og han var altid henne agter hos os, det var meget sjovere en hende hos officererne, hvor hans mor og far var. Selv hans mor kom tit hen hos os, hun gad ikke høre på deres snobberi og så var hun glad for vi tog os af deres dreng og passede på ham og det gjorde vi, vi havde faktisk 2 job på hele rejsen, vores eget og passe på ham. Han ville være sømand når han blev voksen sømand lige som os. Så skal du lære at slå knuder på snore som til søs hedder knob og stik på tovværk. Vi lærte ham så de forskellige knob og da han lærde at lave et pælestik var han ikke til at skyde igennem. Han var en både sød og nem dreng.

Ud for Genova her sammen på 5. lugen med 2 motormænd.

En dæksdreng, 2 Ungmænd, matroser og mini dæks. På poopdækket agter.

Indisk kobra (*Naja naja*) (populært kaldet brilleslange) en meget giftig slange. Bliver man bidt har man 2 til 3 minutter at leve i hvis man ikke får modgift. Faktisk skal man rende rundt med en kanyle med modgift hvis man skulle blive bidt. Han sagde den ikke bed. Han havde ret, den bed ikke.

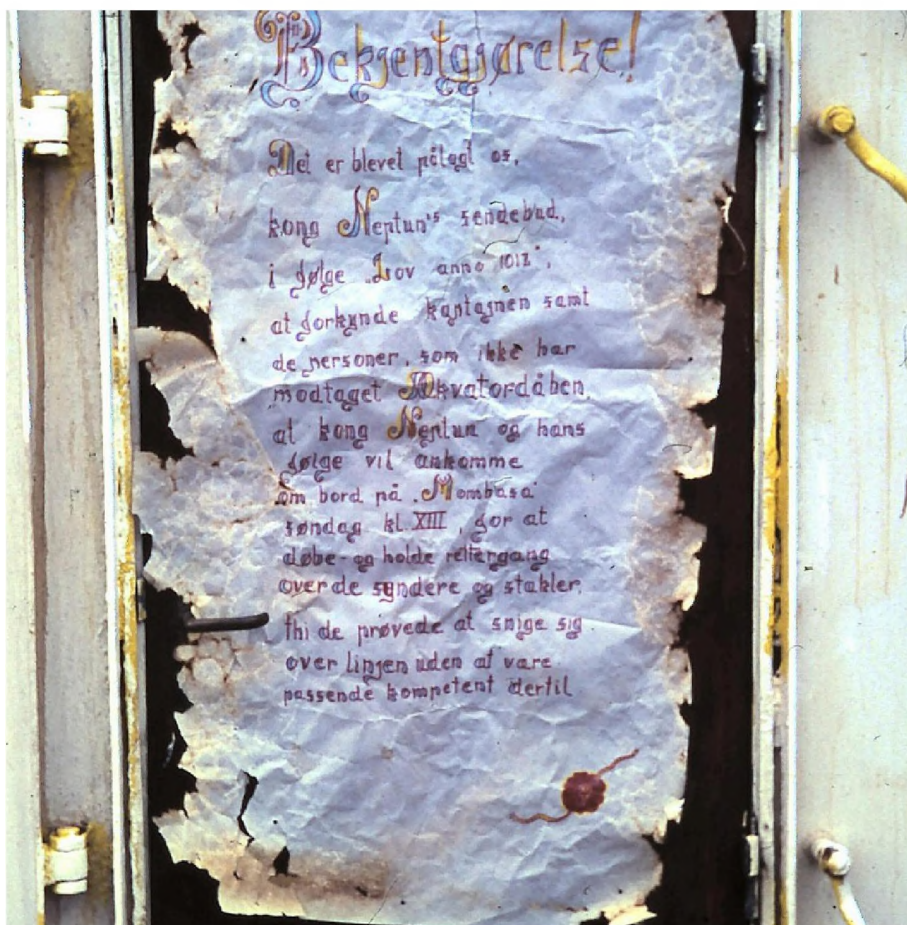
Vi 4 fra besætningen hygger os på et badehotel lige syd for Colombo på Sri Lanka. Vi har lige kaldt på tjeneren.

Den blinde passager er den mellem Torben, ved siden af tændstikæsken og telegrafhåndtaget.

Mini dæks er ved at øve sig på knob og stik så han kan blive en god sømand som os andre. :-)

Så var snaje gasterne advaret.

Imperium Neptuni Regis

DAABS-ATTEST

Neptunus, fra Vidernes Mesagn Herler over den verdenslyttende Hav, serer vittetlig at
af den Stad Bjarne Poulsen HERSEVNS DENMARK 77°43'0
om Tord i MOMBASA paa Rejse fra MAORAS til DURBAN

og harer at ses ad mada in ertens ammergaaet de Hvide lig loer til Daaben hørende Ceremonier, hoozod
Herte og Aret ere betede af vor Dæris øbbogaae Prædiken, og ere efter at vore bedendte med vort
Husopordels frange midler herte behreder for de fra Fødegum paaarbejde Daarligket og Svult og
haver endels, efter i Overvædimmel med vort Høes aalbende Traditioner at vore herte ombrødelig og
arundiat indlæbet og bærret af vor rensede Dæris, modtager Daaben i de herteende Rande og saast Rærret

Bleksgrutten

paa ørens zone Sed og derved saast Alkang til et net og bedre lo, der fræret den formig og alcerlig
Bligt at vore, at insem ved bedendte Hærd loget at frige fra over Hæstoe uden at herte modtager den
af og paaude Dæris med de traditionene Ceremonier.

Givet under Vor kongelige Haand og Segl

Daaet, den 27-7-1967

Neptunus Rex

Et passende Billede erlagt
Underrettede erklæret sig tilgættede

Phumie
Skolem

Kelge Nielsen
Skole

William
Skole

Karsten Gylle
Skole

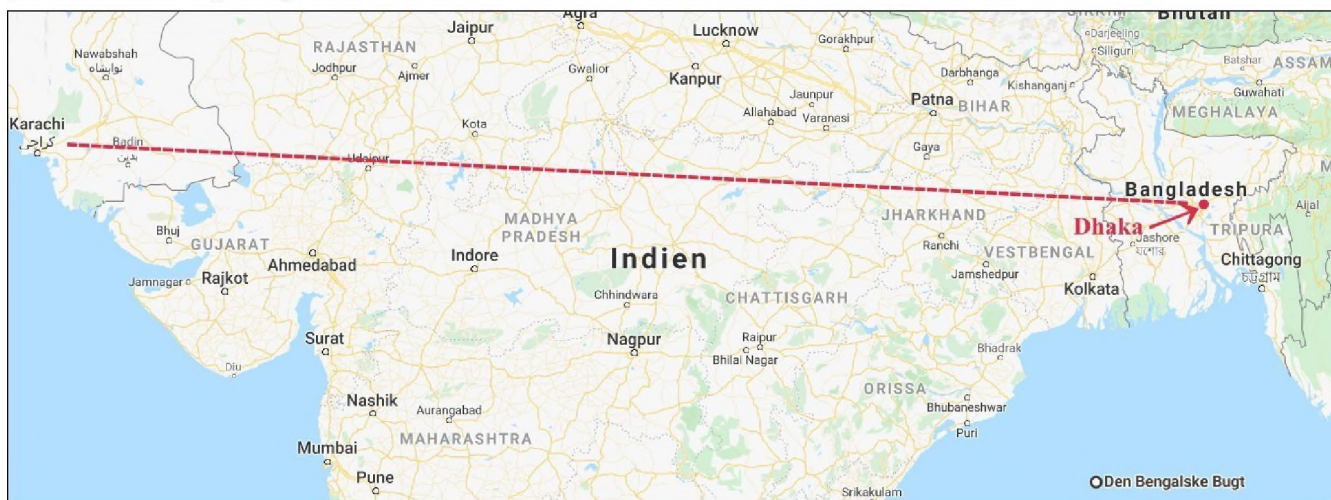
Benny Jacobsen
Skole

Handing
Skole

Med Højagtelse. Min Tilladelse af Kong Neptun til jeg må besejle de 7 verdenshave uden begrænsninger.

Jeg mønstrede M/S Mombasa som tømmersmand (matros) på Helsingør Skibsværft onsdag d. 12. april 1967 og afmønstrede søndag d. 17.9.1967 i Kbh. Påmønstrede den igen på værftet i Nakskov fredag d. 10. november 1967 og sygeafmønstrede tirsdag d. 27. februar 1968, i Chittagong i Bangladesh og hjemsendt ca. 14 dage efter med 2 smadrede knæ forårsaget af en for trosse der sprang.

Efter hospitalet var det med fly til Dhaka. Derfra tværs over Indien til Karachi i Pakistan med 2 smadrede knæ og et par krykker den lokale snedker havde lavet til mig efter mår, de var flotte.

Et fly ca. magen til det jeg fløj med fra Chittagong til hovedstaden i Øst Pakistan Dhaka.

Noget rigtig gammel lort med forhæng ud til piloten, 12 træsæder og så havde piloten sine 2 mindre årige pilfingrede drenge med. De skulle jo have tiden til at gå. Hvad er den knap og det håndtag til og er den knap til katapulten. Midt over junglen gik gassen af maskinen og jeg tænkte om drengene havde trykket på den forkerte knap. Jeg så ned og så en græs landingsbane midt i urskoven og der landede vi. Der stod 2 tønder med flybrændstof og en vrikke pumpe og overhovedet ikke andet og heller ingen mennesker som vi kunne se. Piloten hoppede ud og pumpede brændstoffet op i flyet og fløj videre og efter ca. en time landede vi sikkert i Dhaka.

Air-India Boeing 727. Fra Dhaka tværs over Indien til Karachi i Vest Pakistan.

Vi var helt fyldt op med passagerene og mange af dem havde bure med høns, små aber og bananklaser med.

Endelig ordnede forhold og yderst søde stewardesser. Nu kunne næsten ikke gå galt mere Suk, og dog.

Og så var det direkte fra Zürich til København og kom fra 36 graders varme til minus 3, med 3 skjorter, undertøj, cowboybukser, en tynd jakke og "dancesko", det var sgu koldt.

Sygeafmønstringen skyldtes at jeg ved afgang Chittagong fik et svirp af en fortrosse der sprang. Svirpet ramte mig tværs over bække knæene, hvorved jeg fik en flyvetur på en 5-6 meter gennem luften og da jeg landede var højre knæskal flækkede 4 steder og det venstre "kun" et. Skipperen Hjalte Paturssen valgte at gå til kajs igen og jeg blev indlagt på noget der lignede et hospital og efter 14 dage fløjet hjem.

Tja, det var så dengang.

Drengårene for os knægte var definitivt forbi, og der blev stille i Stensballe.

M/T Sørine Tholstrup. Ud for Porto på vej ind. En af de få gange vi var ude af Middelhavet.

*Mig 5 kg. tungere på 3 mdr.
Det var kokkens skyld.*

3 matroser knokler med gangvejen der har sat sig fast.

Jeg afmønstrede i Cagliari den 18. maj 1972, knap 4 måneder som ferieafløser ombord i M/T Sørine Tholstrup var slut.

Zippo lighter verdens mest sjålne lighter.

Jeg fik den desværre stjålet. For mig havde den en stor affektionsværdi, og gøre sig til tyv for en lighter så er det sgu ikke studenterhuen der trykker. Ser du denne lighter er den helt sikkert min, og kan/vil man stjæle en lighter kan man stjæle alt. På et eller andet tidspunkt venter helt sikkert en spjældtur, for det stopper sikkert ikke ved den.

Rederiet Tholstrups skorstensmærke.

Mette Mols. Blev 60 år ombord og fik en flot flot kurv af rederiet og besætningen af vores skipper.

Mie Mols.

I Mols-Lienjen mønstrede vi ikke da sejladsen foregik mellem 2 landsdele.

Tug Norsund. Måtte sejle w.w. Der var endda erconditien ombord.

*M/S Lady of Chichester hjemmehørende i Kingstown.
Kingstown er hovedstaden på Saint Vincent og Grenadinerne. Min korteste
hyre 5 dage. Skulle sejlede 14 dage og fri i 14 dage osv. Vi var 2 mand til at laste
og losse så sammenhængende søvn var max et par timer. Jeg sagde op til skipperen,
han fortalte rederiet ikke ville ansætte en mand til så vi kunne få ordentlig han
forstod godt jeg sagde op.*

© eero mullo
MarineTraffic.com

M/S Sine Bres. Ved slusen Trollhättan på vej til Karlstad.

Mit sidste skib. Men det vidste jeg ikke dengang.

Vær kirke, den blomsterdækkede grav lidt til tv. er mors og fars.

Ikke mange kirker har en historie som Vær kirke, den er både interessant og spændende, god og tragisk.

Jeg har "lånt" historien fra Vær Menighedsråd, men først efter at havde læst den grundigt igennem og jeg fandt at den måtte jeg havde med her og hvorfor nu det ?

Jo, fordi vores forældre også ligger begravet her, de var også mennesker og forældre for os 2 knægte, der i dag er lykkelige for den tid vi fik sammen med dem, en tid vi aldrig vil glemme. De har også fortjent en mindeplade inde i kirken. De lærte os at sætte pris på mennesker, at vær ærlig over for os selv og andre og hvad der er dit er ikke nødvendigvis mit, at være trofast og ordholdende, med et enkelt ord , at være et helt menneske. Vi forstod det ikke dengang, men det gør vi i dag.

Gid alle børn har sådan en mor og far, det er en af mine højeste ønsker.

Her er bare et eksempel.

Jeg havde som ca. 12 årig ”stjålet” en daler fra min mors pung. Efter ca. 14 dage med rigtig dårlig samvittighed, fortalte jeg det til mor. Hun svarede, det ved jeg godt Bjarne, jeg ventede bare på du skulle komme og fortælle mig det. Jeg husker endnu hvor flov jeg blev og hvor lettet jeg var bagefter, jeg glemmer det aldrig.

Det er børneopdragelse på højt plan. Tak for alt mor og far.

Min fortælling er slut, Jeg har sikkert glemt meget og sikkert i nogle situationer husket lidt forkert, men jeg har gjort det efter bedste evne.

Nu er dette foto et kære minder.

Sov sødt mor og far. Vi ses sikkert igen.

Mor fortalte mig engang at juleroser var hendes ynglings blomst og Giv mig en blomst mens jeg lever, var en af hendes ynglings sange. Her er de.

1. *Giv mig en blomst, mens jeg lever,
og øjet kan frydes derved!
Mit øje ej skuer de blomster,
du lægger på kisten ned.*
2. *Giv mig et smil, mens jeg lever,
kom mod mig forstående mild!
Når først man har lagt mig i graven,
så trænger jeg ikke dertil.*
3. *Elsk mig, imedens jeg lever,
og hjertet om kærlighed be'r.
Har døden først lukket mit øje,
behøves det ikke mer'!*
4. *Græd ikke over min kiste,
de tårer ej bringer mig fred.
Du måtte langt hellere sparet
mig mangen en tåre, jeg græd.*
5. *Så stakket er livet hernede,
åh, hvorfor forstår vi dog ej
af sol og af smil at sprede
et væld på hverandres vej.*

Korsør den 27. marts. 2023

Bjarne Skov Poulsen.

Copyright.

